Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu şi viaţa sa,

comentate

de către

ucenicul şi fiul său întru Domnul,

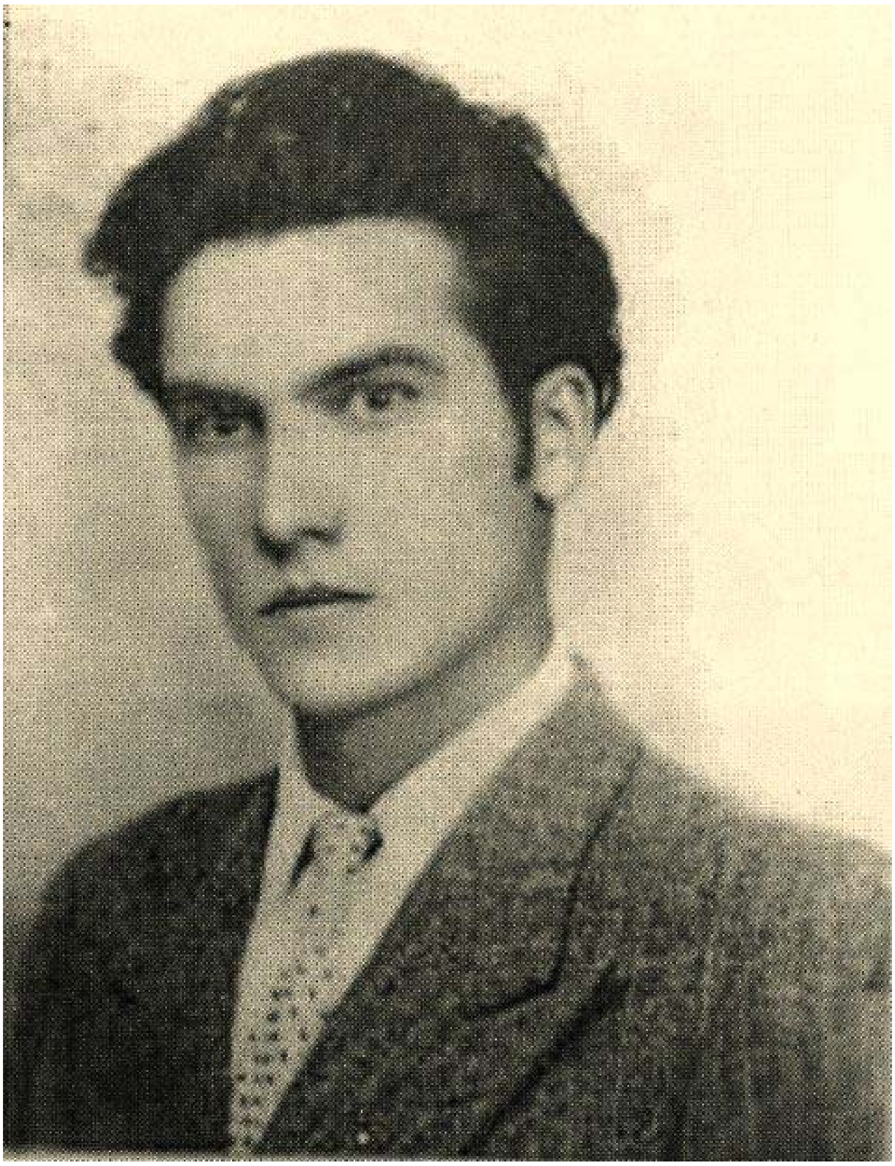
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 2

Teologie pentru azi

București
2010

3 august 1919[1] *- 4 mai 2005*

89 de ani

[1] Însă Fericitul Ilie își serba ziua de naștere, întotdeauna, pe 20 iulie, pentru că se născuse pe stil vechi la acea dată, adică înainte de îndreptarea calendarului în Biserica Ortodoxă Română.
Și făcea asta pentru că primise numele Sfântului Proroc Ilie Tesviteanul, pomenit în ziua sa de naștere, cel care i-a fost *ocrotitor* și *model de nevoință* și *de râvnă dumnezeiască* în tot timpul vieții sale.

Introducere

Acest al doilea volum al *Operelor complete* ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu reproduce cartea sa *Teurgie*, întocmită astfel de către autor, numele cărții reprezentând un cuvânt grecesc compus, care vorbește despre *lucrarea lui Dumnezeu* cu el, despre modul cum Dumnezeu i S-a făcut cunoscut prin slava Sa.

El cuprinde două părți, prima parte, *cea de proză*, regăsindu-se, în mare măsură, și în substanța primului volum pe care l-am editat, pe când a doua parte a cărții, *cea poetică*, cuprinde poeme compuse după eliberarea sa din închisoare.

Am decis, de această dată, ca propriile noastre comentarii să ocupe numai partea de subsol a cărții, pentru ca să se distingă, fără dubii, *vocea autorului* de *cea a comentatorului*.

Așa vom face și în următoarele volume, care vor cuprinde *conținutul caietelor sale manuscriptice*, care sunt *caietele sale de creație* și, totodată, *de note* și care nu cuprind *cărți* ca atare.

Singurele cărți elaborate de Fericitul Ilie sunt cele cuprinse în primul volum (*Cartea luminii dumnezeiești*) și în acest al doilea volum al operelor sale complete (*Teurgie*), tocmai de aceea s-au și constituit în primele două volume ale ediției curente.

Am primit manuscrisul cărții de față pe când trăia Dumnezeiescul Ilie și l-am transcris, împreună cu doamna preoteasă, și i-am înapoiat manuscrisul, fără ca atunci, când am primit cele 6 caiete manuscriptice de la sine (pe care le vom edita în volumele următoare), să mai primesc și manuscrisul volumului pe care îl edităm acum.

L-am primit după mari insistențe, pentru că, din multă smerenie, nu dorea să ne mai dea alte manuscrise, considerând (cum spuneam în volumul precedent) că e de ajuns ceea ce a scris în *Cartea luminii dumnezeiești*.

Era o zi de vară, atunci când l-am primit (am stat sub bolta de viță din curte) și am început să transcriem textul cărții pe data de 8 iunie 2002, înapoindu-i manuscrisul la următoarea întrevedere.

Teurgie

I

Despre feciorie

Fecioria[2] este o realitate[3] atât de *pură* şi de *vie* încât devine născătoare[4] sub influenţa iubirii creatoare a lui Dumnezeu.

Spiritul a creat întotdeauna din această realitate[5].

Dumnezeu S-a întrupat din feciorie[6].

Până nu se ajunge la această realitate, cea mai apropiată de Spiritul Creator, nu pot lua naştere[7] formele şi toate esenţele existenţei dumnezeiești.

Această alma mater[8] este impregnată de iubirea divină în cel mai înalt grad[9].

Ea are frăgezime, fragilitate, dulceaţă sufletească. Este esenţa viului vieţii. Este atmosfera nunţii cereşti a Mirelui Iisus. E mireasa Dumnezeirii.

---

[2] Fericitul Ilie vorbește aici despre harisma fecioriei, primită în urma vederii slavei lui Dumnezeu, feciorie trăită de întreaga persoană a celui care se îndumnezeiește.

[3] Divino-umană.

[4] De vederi dumnezeiești.

[5] Spiritul/duhul fiecărui Sfânt în parte a trăit fecioria dumnezeiască, ca urmare a curățirii lor patimi și toată înțelepciunea și creația lor duhovnicească vine din curăția primită de la Dumnezeu.
Cu alte cuvinte, sfințenia e cea care produce lucrări dumnezeiești, pline de har, fie că e vorba de cărți, construcții sau diverse obiecte, în care se văd amprenta duhovnicească a Sfântului.

[6] Din trupul Prea Curatei Fecioare.

[7] În spiritul nostru, nu le putem vedea extatic.

[8] Expresie latină: *sânul mamei*.

[9] Curăția dumnezeiască, fecioria ca harismă dumnezeiască este plină de iubirea pentru Dumnezeu pentru că e e plină de experiența luminii dumnezeiești necreate. Dumnezeiescul Ilie vorbește aici despre cel mai înalt grad al curăției dumnezeiești, adică al curăției care se face *văzătoare de Dumnezeu* în mod continuu.
Numai cel care ajunge să stea, în mod continuu, pentru o anume perioadă de timp, în slava lui Dumnezeu, știe, la propriu, *cum este* această stare a fecioriei, care e plină de iubire pentru Dumnezeu, pentru că la ea s-a ajuns tocmai din multa iubire pentru Dumnezeu.

Fecioara Maria a fost şi este simbolul ei cel mai deplin, pentru că a trăit-o și o trăiește continuu iar acum, în cer, ea este în fecioria luminii dumnezeiești.

La communication des anges

Comunicarea *între* îngeri şi între *îngeri* şi *oameni* se face prin suflu concentric de zone de cercuri[10].

O zonă concentrică de lumină se apropie de alta ca sfera unei flăcări sau a unei lumini de zona unei alte flăcări sau lumini.

Ele se pot întrepătrunde, pot trece una prin alta[11], se pot suprapune, pot coexista în acelaşi loc.

Şi material există această posibilitate, când o lumină mai mică dispare şi nu se mai observă în cadrul unei lumini mai puternice.

Comunicarea spirituală se face atunci când inima sau duhul tău simte o dulceaţă[12] sau vede o lumină de o nuanţă nouă, diferită, proaspătă şi grăitoare[13] sau aude susurul unei voci[14].

Aşa comunică Îngerii: prin transmisie de simţiri, de intuiţii directe[15].

Tot aşa cum o sursă de lumină şi de căldură materială te influenţează şi tu o primeşti şi o cantitate din ea rămâne în tine, la fel şi sursa spirituală de lumină şi iubire [căldură] rămâne în fiinţa ta după contactul cu o sursă [fiinţă] spirituală.

---

[10] Se descrie o vedere extatică, care nu are nimic de-a face cu *fizica* sau cu *închipuirea umană*. El a descris, pe scurt, *ceea ce vedea*...

[11] Îngerii și sufletele oamenilor.

Toate cele descrise aici despre modul cum trăiesc și comunică Îngerii și ei cu oamenii au fost văzute *în mod extatic* de către autorul nostru și nu au fost *citite* în altă parte.

[12] Dumnezeiască, o iradiere a luminii dumnezeiești, a harului dumnezeiesc.

[13] Însușiri ale luminii necreate văzută extatic.

[14] În vedere dumnezeiască și nu cu urechea fizică.

[15] Între ei și cu noi.

Reîntoarcere

Oare se poate reda[16] *pulsul extatic* al Dumnezeirii sau, mai bine zis, *pulsul* şi *ritmul* inimii dumnezeieşti (a lui Iisus în noi[17], când ne înălţăm la stări extatice, ca nişte vase[18] alese în preajma Divinităţii, reflectând în noi şi absorbind în propria noastră respiraţie şi pulsaţie harul prin care vedem, simţim şi auzim[19] – într-un cuvânt *înregistrăm*[20] cu toate simţurile omeneşti şi supraomeneşti[21]) pulsul, ritmul creaţiei eterne[22], care curge pulsatoriu în nimbi de nori de flacără albă-albăstruie şi în toate infinitele culori[23], într-un univers spiritual permanent, din care odată am sorbit, în care spiritual m-am topit[24]?

Am fost al cerului[25], cu duhul am umblat[26] şi am participat[27], m-am afundat în creaţia divină[28].

Dar m-am prăbuşit de acolo[29]. Oare puterile mă vor mai ajuta să mă reîntorc? Oare Dumnezeu, în marea Lui îndurare şi iubire, mă va mai chema, mă va mai primi?!…

Ispita te poate copleşi, zdrobi şi atunci se produce întunericul, din care poţi ieşi, totuşi, biruitor şi în lumină mai vie, dacă persişti în rugăciune şi purificare.

Subtilitatea demonică[30] te poate înşela dându-se drept adevăr, apărând ca *înger luminos*, dar asta e cu totul

---

[16] Se poate descrie?

[17] Pe care l-a văzut în mod extatic.

[18] Cuvânt împrumutat din lexicul Sfântului Apostol Pavel.

[19] În vederea dumnezeiască.

[20] Vedem/contemplăm pe cele pe care ni le dă Dumnezeu ca să le vedem întru slava Sa.

[21] Pe care le trăim în vederea slavei Sale sau prin capacitățile noastre umane umplute de către lumina lui Dumnezeu.

[22] Ceea ce izvorăște în slava lui Dumnezeu.

[23] Lucuri văzute extatic și care exprimă ceea ce vedea în lumina dumnezeiască.

[24] M-am integrat în mod deplin, nu depersonalizându-mă ci umplându-mă de slava Sa.

[25] Am fost văzător al celor cerești mult timp.

[26] În lumina dumnezeiască.

[27] La viața dumnezeiască a Împărăției lui Dumnezeu.

[28] M-am afundat în lumina lui Dumnezeu sau am fost umplut de slava lui Dumnezeu, care mi se arăta într-o mare diversitate de creații și de forme dumnezeiești.

[29] Am pierdut vederea lui Dumnezeu sau starea în slava lui Dumnezeu în mod continuu, la care am ajuns în pușcăria de la Aiud.

altceva. E o alunecare[31] pe care, până la urmă, o sesizezi[32] şi o respingi.

Stăpânirea adevărului e izvor de bucurie[33].

Oare Iisus era trist?

Acesta este adevărul. Dar până ajungi aici e greu şi, mai ales, e greu a trăi în bucurie[34].

Personal am ajuns aci adesea, şi am trăit în bucurie, dar mereu am căzut din bucurie[35], indiferent dacă bucuria a durat clipe, ore, zile, luni de-a rândul.

Permanentizarea bucuriei *cereşti* – nu *omeneşti* – este un stadiu serafic[36] spre care trebuie să tindem să-l dobândim.

Atunci, oameni fiind, vom fi ca Îngerii[37].

Atunci se va realiza transfigurarea lumii şi pământul şi cerul nou vor coborî la noi şi noi vom urca în spirale ce vor deveni cununi ale Dumnezeirii![38]…

---

[30] Apariții demonice subtile, greu de înțeles de oricine.

[31] O cădere în păcat.

[32] O înțelegi că e de la demoni.

[33] A trăi întru adevărul vederilor extatice și al Revelației dumnezeiești a Bisericii înseamnă *a trăi în adevăr*, a avea *experiența* adevărului, *certitudinea* lui în persoana ta.

Și adevărul lui Dumnezeu este izvor de bucurie permanentă, dumnezeiască, pentru că bucuria adevărului vine din curăția și sfințenia comuniunii cu Dumnezeu, Cel care ne certifică experiențele duhovnicești și ne luminează, prin Duhul Său, teologia cuprinsă în cuvintele Scripturii și ale întregii Tradiții bisericești.

[34] E lucru greu să te despătimești dar și mai greu e să trăiești mereu întru bucuria vederii extatice și a înțelegerilor dumnezeiești.

[35] Din bucuria dumnezeiască pe care o aduc vederile dumnezeiești.

[36] E un stadiu îngeresc, pentru că Sfinții Îngeri sunt mereu în bucuria iubirii lui Dumnezeu și a preaslăvirii Dumnezeului nostru treimic.

[37] Conform cuvintelor Domnului, la transfigurarea întregii creații.

[38] *Urcarea în spirală* cât și *Sfinții ca și cununi* ale Prea Sfintei Treimi sunt vederi extatice ale modului cum se mișcă și trăiesc Îngerii și Sfinții în Împărăția lui Dumnezeu, lucruri care au fost văzute și descrise și de alți Sfinți ai Bisericii.

Experiențe și viziuni din trecut

În perioada anilor 1962-1963, când eram în detenţie, am trăit *fenomene ale inconştientului*, asemănătoare filosofului Gustav Jung[39].

Citind acum cele experiate de el în exploatarea şi cercetarea inconştientului pentru cunoaşterea adâncului acestui strat psiho-spiritual, îmi revin în minte faze asemănătoare pe care le-am trăit personal.

Scopurile au fost însă deosebite[40].

Gustav Jung exploata adâncurile în scopul cunoaşterii lor. De aceea s-a oprit la jumătate de drum.

Eu, ajutat iniţial de credinţă, voinţă şi rugăciune iar apoi de harul Duhului Sfânt, am trecut prin fazele descrise de el dar am păşit mai departe, ajutat de harul Duhului Sfânt, căci scopul meu era aflarea Împărăţiei Cerurilor, apropierea de Dumnezeu, transfigurarea, ceea ce, în parte, am reuşit să realizez.

Voi începe prezentarea *primei faze*[41].

Am practicat rugăciunea inimii prin aspirarea aerului la cuvintele: *Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu*, trăgând o linie dreaptă, în jos, cu mâna dreaptă[42], deasupra inimii şi la cuvintele: *miluieşte-mă pe mine păcătosul!* făceam o linie transversală, tot pe inimă, cu mâna dreaptă, peste prima linie[43].

Așa am practicat-o luni şi ani de zile, din ce în ce mai insistent şi mai frecvent.

Cu timpul, această acţiune mi-a trezit sentimentul de dragoste fierbinte pentru Iisus. Ardea în mine dorinţa să văd un Înger.

---

39 A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Carl_Jung.

40 Eu le-am trăit în drumul meu spre curățirea de patimi, cu alte cuvinte, pe când Jung în scopul cercetării științifice.

41 A drumului meu spre despătimire.

42 Degetele mâinii drepte fiind strânse ca pentru închinarea pe trupul nostru, ca atunci când ne facem Sfânta Cruce.

43 Făcând astfel semnul Sfintei Cruci, pe propria sa inimă, cu mâna dreaptă, ca pentru rugăciune, în timpul rostirii continue a rugăciunii isihaste.

Aproximativ după un an de zile, *deasupra inimii* sau, mai bine zis, *în inimă*, îmi apărea, în mod intermitent, semnul crucii, luminos ca soarele.

Bucuria mea era de nedescris. Am continuat să practic rugăciunea inimii aproape permanent, după îndemnul Apostolului Pavel: *Rugaţi-vă neîncetat!*

Am ajuns, uneori, să repet rugăciunea de zece-cincisprezece mii de ori pe zi şi alte rugăciuni. Asta făceam din zori şi până la culcare[44].

Dar pentru că, prin inspirarea şi expirarea aerului, inima îmi obosea de la sine, ritmul rugăciunii mele s-a schimbat intrând în puls şi, cu timpul, bătăile inimii mele şi pulsul meu spuneau rugăciunea în ritmul lor rapid.

Chiar noaptea, trezindu-mă, vedeam în pulsul inimii mele scânteind crucea luminoasă şi o voce interioară, care era a mea, repeta cuvintele mental.

Până aici totul a fost bine.

Dar, ca la o comandă nevăzută, decorul s-a schimbat. În celula în care eram a fost introdus un bolnav psihic care a început să ne tortureze fără vina lui.

Ca o paranteză, în vremea aceea, chiar cei care înnebuneau, nu erau eliberaţi şi erau ţinuţi în detenţie de ani de zile.

Concomitent, vise dezechilibrante, ca la Gustav Jung, au început să-mi apară.

Temeri demonice care mă tulburau. Deşi de moarte nu mă temeam, cum nu m-am temut niciodată, aveam o teamă înnăscută, încă din copilărie, de demoni.

Acum se adăuga şi faptul că mă îngrozea gândul că aş putea înnebuni. Forţele negative, demonice, s-au dezlănţuit acum mai mult ca oricând dorind să mă înspăimânte, să mă turbure, mai ales în timpul rugăciunii.

M-au tulburat închipuiri, cu frică, groază şi cutremur ca în basme, când apar demoni puternici. Vedeam flăcări şi prăbuşiri[45] iar cutremurul şi groaza mă pătrundeau, dar nu încetam să mă rog.

Am avut, spiritual, stări asemănătoare epilepsiei, cu răcnete şi înţepeniri şi urlete interioare, dar pe care *le stăpâneam* şi nu *le exteriorizam*.

Credeam că mă voi îmbolnăvi.

---

[44] Fiind în temniță.

[45] În interiorul meu...nu în afară de mine.

Au început visele de groază.

Într-o noapte m-a trezit coşmarul coborârii într-o fântână a adâncului, care mă ducea spre tărâmul morţilor din Iad.

Aveam viziuni ale Iadului, ale lumii celor duşi în întuneric, în vis şi uneori în mod real, căci visele începeau să se amestece cu starea de trezie (veghe).

Deci inconştientul se dezlănţuise şi rupea pânza care îl desparte de real.

Într-o noapte m-a trezit un vis îngrozitor. O fiinţă plină de păr, care ştiam că era un demon, era deasupra mea şi căuta să mă sugrume. M-am trezit, dar el tot deasupra mea era şi mă ţinea încleştat, înţepenit, iar printr-o forţă spirituală nu mă lăsa să mişc nici picior, nici mână, ca să fac semnul biruitor al Crucii.

Dar gândul meu era la Dumnezeu, Care Se afla în inima mea. La un moment dat, gândind şi apelând la Sfânta Treime, m-am eliberat de forma de urangutan, pe care am văzut-o cum s-a deplasat la alte două persoane din celulă, care s-au trezit, pe rând, îngrozite, una dintre persoane chiar răcnind.

Altă dată, când am avut o congestie cerebrală, sorbind o lacrimă a lui Iisus, care Îi căzuse pe laba piciorului Său strălucitor, am fost iarăşi salvat în mod miraculos.

Continuam mereu rugăciunile şi învăţam mereu altele de la cine puteam, şi pe care le rosteam zilnic (*Paraclisul Maicii Domnului*, *Acatistul lui Iisus*, *Acatistul Maicii Domnului*, *Rozariul*, *Calea Crucii*[46] şi alte zeci de rugăciuni).

---

[46] Ultimele două fiind rugăciuni romano-catolice și bineînțeles că le-a învățat de la preoți sau credincioși romano-catolici sau greco-catolici cu care era închis.
Deși Dumnezeiescul Ilie nu avea pe atunci o cunoaștere teologică aparte, aprofundată, a teologiei și a experienței ortodoxe (pentru că era *autodidact* în cele ale Teologiei) dar era avid să știe, să afle cât mai multe, a ajuns la stări mistice și la înțelegeri teologice în mod experimental, ajungând un *teodidact*, un învățat de către Dumnezeu, un posesor de experiențe și înțelegeri pe care, mai apoi, se bucura să le găsească și să-i fie confirmate de diverse cărți ale Sfinților Părinți și tratate teologice.

Mă rugam neîncetat cu toate încercările fantastice[47] prin care treceam.

Lumina[48] şi crucea[49] sălăşluiau în inima mea, dar pe frunte îmi stăteau, ca o obsesie, un corb și un şobolan pe care îi vedeam[50].

Mai târziu mi-a apărut pe frunte un diavol chircit pe care nu-l puteam înlătura.

Vorbe urâte şi injurioase la adresa Sfintei Fecioare sau la adresa celor sfinte îmi torturau mintea[51].

După luni şi luni de rugăciuni, m-au părăsit, în mod treptat, imaginile demonice din dreapta capului, apoi din stânga capului şi, în cele din urmă, diavolul din frunte. În locul lor a apărut lumina [dumnezeiască] şi crucea luminoasă.

Am înţeles că aceasta fusese bătălia pentru purificarea mea de păcate. Inima mea avea lumina, se curăţise, dar mintea mea întârzia.

Când şi mintea s-a purificat, lumina mi-a cuprins capul şi apoi, cu timpul, învingând treptat ultimele zone întunecate, mi-a cuprins tot corpul.

Eram în lumină şi eu însumi simţeam că eram pătruns de lumină.

Din când în când, orice gând sau simţire cât de cât necurată, de mânie, de cuvânt nelalocul lui, mă tulbura. Lumina dispărea [atunci].

Dar după câteva ore sau zile de rugăciune, depinzând de gravitatea vinei şi a greşelii mele şi după căinţă, lumina reapărea şi mai puternică şi mai revelatoare

---

[47] Neînchipuit de grele, pe care le suportam din partea demonilor, care vedeau spre ce mă îndrept...

[48] Dumnezeiască.

[49] De lumină dumnezeiască, de care a vorbit anterior.

[50] Demoni sub această înfățișare.

[51] Și care erau aduse de către acești demoni, pe care îi vedea, cu sufletul (care devenea din ce în ce mai curățit, în pofida tuturor ispitelor), stând pe fruntea lui.

de lucruri şi noi fenomene[52], pe care nu le mai ţin minte în amănunt[53].

Ajunsesem, în ultima vreme, ca lumina să mă însoţească aproape permanent[54].

Şi chiar dacă dispărea, după câteva clipe de rugăciune, îmi apărea iarăşi. Astfel, în mod treptat, am intrat în Împărăţia Cerurilor, în Împărăţia luminii.

Dar până acolo drumul a fost greu şi riscant, încât mulţi cunoscători[55] mi-au spus ulterior, că fără ajutor şi un sfătuitor e de mirare că am reuşit, fiindcă puteam să-mi pierd minţile. Am simţit şi eu acest lucru.

Dar la Dumnezeu toate sunt cu putinţă. Aşa că:

Mulţumesc Ţie, Doamne!

Slavă Ţie, Prea Sfântă Treime!

Slavă Ție, Prea Înalte Tată Ceresc și Ție, Duhule Sfinte și Ţie, Iisuse mult iubit!

Voi încerca, pe cât îmi stă în putinţă, să prezint vederile în Duh, pe care le-am avut în Împărăţia luminii, prin văzul spiritual şi luminarea minţii mele.

*

În primul rând, *teama de demoni* şi *teama de a-mi pierde minţile* mi-au dispărut complet şi au fost înlocuite de *un curaj nebănuit*.

În al doilea rând, am ajuns să trăiesc în comuniune cu harul Duhului lui Dumnezeu, să cunosc harul lui Dumnezeu, să mi se descopere lucruri şi lucrări în Duh, să am viziuni din Împărăţia luminii, fără vrerea mea, care

---

[52] Care se petreceau în slava lui Dumnezeu.
Folosește aici pe *fenomene*, vorbind omenește, ca să explice toate derulările de evenimente extatice pe care le vedea și care nu aveau nimic de-a face, bineînțeles, cu materialitatea, atâta ttimp cât erau văzute extatic, în slava lui Dumnezeu cea necreată și veșnică.

[53] De aceea trebuie să înțelegem că descrierile care ne-au rămas de la Dumnezeiescul Ilie despre vederile sale mistice sunt foarte puține în comparație cu vederile sale extatice.

[54] Să o văd în persoana mea în mod permanent.

[55] Ai experiențelor îndumnezeirii.

depăşesc puterea minţii omeneşti, constituindu-se într-o dovadă a existenţei unei lumi spirituale infinite şi veşnice.

Este posibil ca să vezi, cu ochii minţii, culoarea albă şi toate celelalte culori[56] desfăşurându-se în nuanţe infinite.

Am văzut[57] mişcarea accelerându-se până la infinit şi acolo devenea linişte şi pace atotstăpânitoare.

Am văzut soarele spiritual, de care apropiindu-mă, priveam, ca printr-un ochi ceresc, în toate direcţiile.

Deşi am mai vorbit anterior de unele fapte pe care le prezint acum, o fac totuşi, pentru că, întâmplător, am dat de aceste pagini scrise cu ani în urmă şi care sunt mai complete[58].

Apoi, privind primul soare, un alt soare mi-a apărut, nu departe, mai luminos, într-un senin de cer mai pur, mai diafan şi aşa, din zare în zare, ceruri tot mai înalte, mai străvezii, mai de necuprins, până când inima şi mintea mi se pierdeau în dulceaţa extazului, pe care fiinţa mea, nepregătită de mai mult, nu-l mai putea suporta.

Şi, ca să nu uit, înainte de a ajunge în Împărăţia Cerurilor, am avut viziunea, în spirit, a stelei evreieşti, a zvasticii indiene, a pagodelor şi semnelor budiste, adică a treptelor spiritualizării omenirii la diferite popoare[59].

Dar, mai frecvent, înainte să mi se descopere Împărăţia cerurilor, am avut, în repetate rânduri, viziunea unui copac multicolor în spaţiul cosmic. El purta, ca frunze şi ramuri, simboluri diverse, pe care, în mod iniţial, nu le puteam descifra.

---

[56] Ale luminii dumnezeiești.

[57] În vedere extatică.

[58] Pentru că a avut mai multe variante de manuscris cu ceea ce dorea să publice, lucru pe care îl vom înțelege, în mod aplicat, din caietele sale manuscriptice.

[59] Pentru că religia oricărui popor are o anume spiritualitate, anumite adevăruri experențiale, bineînțeles *mai depărtate* sau *mai apropiate* de teologia și experiența Bisericii Ortodoxe.

Însă niciodată Fericitul Ilie nu a pus semnul de egalitate între *teologia* și *experiența mistică* a Bisericii noastre și vreo altă *teologie* sau *experiență* din afara ei.

Dar a citit și a fost profund doritor să afle diverse teologii și moduri de experiență din alte religii sau confesiuni, fapt pentru care a citit mult despre viața yoghinilor și despre hinduism, despre diverși mistici romano-catolici sau protestanți, multă literatură diversă.

Pe măsură ce timpul trecea şi rugăciunea sporea[60], simboluril[61] au început să-şi descopere realitatea interioară a unor lumi nebănuite. *Acesta era*, mi-am zis, *arborele cosmic, arborele vieţii lumii spirituale*.

Acest arbore, ca *imagine primordială* (Gustav Jung), există în concepţia poporului român şi mie, ca român, aşa trebuia să-mi apară, aşa trebuia să mi se descopere lumea spirituală din veşnicie.

Am văzut cununi multicolore în Împărăţia luminii, de care apropiindu-mă – sau ele apropiindu-se de mine –, erau ca nişte flori şi, mai târziu, mi s-au descoperit a fi cununi alcătuite din Făpturi cereşti, care se roteau în armonie. Alteori izvorau.

De aceea am zis, mai târziu, când cineva m-a întrebat ce cred despre arta modernă (care merge spre simboluri), că *este o artă care încetează sau care se găseşte la început de drum spre adevăratele esenţe sublime, care se vor descoperi ulterior*.

Am văzut bolţi care se multiplicau la infinit şi se măreau până deveneau universuri aparte, iar nuanţele lor erau de la albastru spre alb, atunci când, în rugăciuni, mă gândeam la Sfântul Apostol Pavel.

Fiecare Sfânt îmi apărea într-o culoare proprie, deosebită (care reapărea ori de câte ori mă rugam) şi de obicei sub formă de temple, catedrale de o cerească împodobire şi minuţioasă frumuseţe.

Alte dăţi mi-a apărut, ca diferite simboluri, în faţa altarelor, templelor, ca o tipsie de aur pe care se afla ceva nedeterminat pe masa Sfântului altar.

Maica Domnului mi-a apărut ca o culoare albăstrie, în care străluceau trei luceferi de lucire egală, care am socotit a fi Sfânta Treime.

O dată, o singură dată, i-am auzit cerescul glas[62] citind rugăciunea *Tatăl nostru*, într-o lumină străvezie şi nedepărtată.

Altă dată şi adeseori am văzut nori nimbus strălucitori, care creşteau în ceruri şi am zis: *sunt norii Sfântului Duh, născători de lumi noi*.

---

[60] În persoana mea.
[61] Pe care le vedeam, în mod spiritual.
[62] Maicii lui Dumnezeu.

O singură dată, gândind în timpul rugăciunii la Iisus, am văzut pe ceruri un fulger violet, ca un trăsnet şi am zis: *e Cuvântul Domnului, e Cuvântul lui Dumnezeu*.

Altă dată, având în gând Sfânta Treime, am văzut trei piramide foarte mari, de culori diferite, în depărtări, urmate de altele mai mici. Imaginea a revenit şi în alte dăţi.

Am văzut lucruri atât de măreţe şi de sublime, pe care nu le mai reţin, dar pe care mintea şi spiritul omului nu le-ar putea *crea*, ci numai *reflecta ca o oglindă*.

Sunt realităţi ale Împărăţiei luminii, mai presus de puterea creatoare a minţii omeneşti, căci n-am cunoscut în viaţă, nici pe departe, ceea ce cunoşteam în câteva clipe de *strălucire* şi de *deschidere* a cerurilor.

Dar, smerit trebuie să fiu, că uneori, cu toată rugăciunea şi credinţa mea, demoni, sub diferite forme – pe care nu le mai amintesc aici[63] – năvăleau şi nu-i mai puteam birui.

Atunci rămâneam cu gândul la Dumnezeu rostind, în mod concomitent, scurte rugăciuni, care îmi umpleau mintea, cum ar fi: *Iisuse! Marie! Sfântă Treime!*

Lăsam să treacă furtuna lor[64] biruitoare asupra mea ca om, ştiind că Duhul lui Dumnezeu mă va ajuta şi mă va lumina în curând şi mă va face și mai puternic şi mai luminos.

La început credeam că nu voi mai putea fi biruit de demoni cât sunt cu Dumnezeu. Dar era o părere falsă, o mândrie.

---

[63] Dumnezeiescul Ilie nu mai dorea să-și amintească (și nici nu-mi vorbea despre ele) multe dintre ispitele și arătările demonice, pe care le-a suferit și nici nu vorbea, cum am mai spus, despre torturile, înjosirile, schingiuirile pe care le-a suportat în închisorile comuniste...ci dorea să prezinte numai lucrurile frumoase, pozitive, benefice, întăritoare.

Avea repulsie maximă față de urât, de lucrul degradant, de orice perversitate, fapt pentru care nu doarea să vorbească, în mod anagajat, despre lucruri pe care le considera *nedemne* de discutat.

Tocmai de aceea în manuscrisele sale am găsit foarte puține descrieri ale ispitelor și ale durerilor suportate, deși ele au fost imense.

Tot la fel, în cei 10 ani de trăire în preajma sa, abia mi-a sugerat sau mi-a descris câteva dureri, chinuri, ispite și necazuri venite de la demoni și oameni, pentru că dorea să rămân cu bucuria și frumusețea comuniunii cu Dumnezeu în inimă.

[64] A demonilor.

Căci Domnul îngăduie să fii biruit, ca apoi, după ce rabzi cu credinţă şi smerenie biruinţele demonice, cum a răbdat El batjocorirea, răstignirea pe Cruce, să îţi dea mai mult har, să te înalțe, să te luminese, ca să te înarmeze pentru lupta ce o avem de dus în lumea spirituală, unde demonii se strecoară sub diferite forme, uneori se arată chiar *luminoşi*, aşa încât să ne deruteze, să ne prăbuşească, să ne facă să ne închinăm lor din greşeală, din neputinţa de a distinge *ce este de la Dumnezeu* şi *ce este de la demoni*.

Am căpătat în felul acesta *puterea* şi *iscusinţa de a distinge* care viziuni, care lumină vine de la Dumnezeu şi care vine de la demoni.

Aş putea spune, în general, că lumina pură, străvezie, strălucitoare şi dăruitoare de linişte, dulceaţă şi blândeţe este de la Dumnezeu.

Lumina care nu e complet pură, e translucidă şi neliniştitoare sau pur şi simplu rece, neodihnitoare, iritantă, aceea este de la demoni. Ea este insistentă, băgăcioasă, obsesivă şi greu te poţi descotorosi de ea.

Lumina divină se obţine greu şi la cea mai mică inadvertenţă se retrage.

Ca urmare a acestui fapt, am asistat la viziuni apocaliptice, am ascultat răcnetul balaurului sângeros, zile în şir. L-am văzut svârcolindu-se în cosmos.

Am asistat la faptul cum *fiara cenuşie*, care apărea ca *o masă noroasă cenuşie*, absorbea şi biruia chiar pe *îngerii luminoşi* care intrau în luptă cu ea. Am socotit că *îngerii* care se prăbuşeau sunt *minţile luminate*, care se închină inteligenţei omeneşti şi uită de Dumnezeu.

Am înţeles că acest *nor cenuşiu*, această *fiară cenuşie* este *mintea*, inteligenţa creierului uman, inteligenţă care atrage sufletele curate, luminoase şi datorită puterii ei, în viitor va avea multă autoritate şi va rătăci şi rupe de la Dumnezeu multe spirite strălucitoare[65].

---

[65] Mintea autonomă, care caută, de una singură, *adevăruri* și noi *motive* ca să Îl batjocorească pe Dumnezeu și să minimalizeze prezența și lucrarea Sa în lume, a căpătat și va căpăta, potrivit viziunii sale, o mai mare trecere în fața oamenilor, care vor socoti *genialitatea* și *științificitatea* ca bunuri mult *mai prețioase* decât *îndumnezeirea omului*.

Adică oamenii vor fi uluiți tot mai mult de cei care fac lucruri extraordinare, care inventează mașini, care pot să manipuleze, prin capacitățile lor speciale, lumea și mai puțin vor vedea o *mare figură* în cineva care se curățește tot timpul de patimi și trăiește

Se va repeta, pe plan uman, căderea lui Lucifer, care a căzut din pricina prea multei străluciri, care l-a făcut să se creadă Dumnezeu.

Odată, într-o stare de mare înălţare spirituală, se făcea că văd la baza Crucii pe omul îndumnezeit, ca fiu înfiat, ca fiind în comuniune cu Prea Sfânta Treime, deasupra lui strălucind cei trei sori (luceferi): Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

*

Aceşti ultimi douăzeci de ani, pe care i-am trăit în *mod normal* în familie şi societate, sunt o dovadă că cele trăite şi revelate atunci, în detenţie, au fost rodul *unei experienţe normale*, au fost realităţi petrecute în lumea aceasta, trăite de persoana mea, dar pe alt plan, realităţi de altă natură, de esenţă spirituală, realităţi ale unei lumi care există undeva, dincolo de spaţiu şi timp, în harul Spiritului universal, în lumina dumnezeiască, în Împărăţia cerurilor, care Împărăţie poate fi aici, în noi şi oriunde, fiind în afară de timp şi spaţiu, după cuvintele lui Hristos: „Împărăţia Cerurilor este și în lăuntrul vostru!”[66].

Inima este locaşul, altarul lui Dumnezeu.

„Eu stau la uşă şi bat. Dacă cineva Îmi deschide, Eu voi veni la el şi voi face din inima lui altarul Meu. Voi coborî la el cu tot cerul Meu”[67], a spus Domnul nostru Iisus Hristos şi aceste cuvinte s-au adeverit şi cu mine pentru o perioadă, în aceea în care m-am învrednicit de harul Său.

Consemnare din data de 5 martie 1981.

*

---

descoperirile tainice și îndumnezeitoare ale comuniunii cu Dumnezeu prin slava Sa.

Și cei foarte dotați din punct de vedere intelectual și fizic vor dori mai mult *spectacularul* decât *înduhovnicirea lor continuă*.

[66] Parafrazează.

[67] Constituie o vorbire a Domnului din mai multe locuri scripturale distincte.

Black-hall-urile (*găurile negre*), care sunt astăzi în cercetarea astronomiei, abat spre ele materia şi lumina care cad în zona lor de atracţie.

Materia şi lumina dispar pur şi simplu în aceste fântâni, în aceste vârteje ale adâncului, ale non-existenţei, ale neantului.

Curios îmi pare faptul că, cu ani în urmă – aproximativ douăzeci şi cinci de ani – în timpul viziunilor mele spirituale, am văzut, în culoarea verde, dispărând, ca într-o *fântână-vârtej*, toate creaţiunile luminii.

Şi aceasta timp de zile sau săptămâni, ca apoi, din acest vârtej profund, care absorbea totul spre adâncuri, să înceapă să apară, ţâşnind ca dintr-o fântână arteziană, în jerbe de lumini: creaţiuni, ceruri, spaţii şi timpuri cu proprii caracteristici, spre alte zări, adâncindu-se în ceruri nevăzute.

Şi iarăşi curios este, că se afirmă acum, că pâlniile care absorb materia şi lumina în aceste găuri negre, ar deschide tuneluri de comunicaţii cu lumi ce ar putea aparţine altor spaţii şi timpuri.

De asemenea, că din aceste găuri negre *ţâşnesc* sau *ar putea ţâşni* jerbe de lumină şi materie şi în spaţiul actual.

De ce oare le-am văzut pe acestea spiritual, anticipat, când nu ştiam nimic în legătură cu aceste găuri negre?

A fost *o vedere anticipată*, spirituală, a descoperirilor ştiinţifice şi astronomice din viitorul care acum este „azi” ?!…

Sau poate că există *o similitudine* între *creaţia* şi *existenţa receptate de către noi* şi *creaţia* şi *existenţa în Duh*, spirituală, permanentă, eternă.

Eu tind să cred a doua alternativă, pentru motivele mele intime, intuitive, greu de explicat dar *presimţite*.

În primul rând, viziunea am avut-o cu anticipaţie. Ea a venit ca *o limpezire* şi nu ca *un răspuns* la rugăciunile, eforturile şi jertfa în numele lui Hristos.

Toate acestea mi-au apărut de la sine, mi s-au descoperit de la sine, fără a gândi la ele. Eram ca o oglindă pură, vie, lucrătoare, purificată şi receptivă. În adâncurile mele se sălăşluise harul Duhul lui Dumnezeu, Care îmi descoperea *creaţiunea spirituală*.

Ce pot să mai zic despre spiralele şi coroanele în cercuri concentrice, de lumile şi universurile care ocoleau şi izvorau din centrul de lumină, spre care, oricât priveam şi cu cât mai atent eram, nu-L vedeam pe Dumnezeu, ci creaţia Lui, care mereu se multiplica, se descoperea şi de care totuşi mă apropiam?

Pornesc, ca şi altădată, cântând[68].

[68] Transpunând în poeme vederile mele extatice și înțelegerile și sentimentele mele.

II

Nemurire

1824[69]. Când toate-s fulgere ce curg
Nemişcător ne pare cerul[70]…
Ne-ncremeneşte[71] adevărul,
Coroanele[72], rotind, se scurg.

1828. Prin timpi şi spaţii să purtăm
Cununi în noi, încununând![73]…
La nunta cui mâncând şi bând?![74]…
… Plecaţi-vă, să ne-nchinăm!…

1832. Să ne-nchinăm, să lăudăm
Cântarea-n noi s-o înflăcărăm[75]
De din adâncuri de tării
În bucurii pierind de vii![76]…

---

[69] Continuăm numărătoarea versurilor sale comentate de către noi de la numărul cu care am terminat volumul anterior.

[70] Deşi, în mod extatic, putem vedea viața și dinamismul extraordinar al Împărăției lui Dumnezeu, cum sunt și trăiesc și se manifestă membrii ei, totuși acest dinamism dumnezeiesc ne dă nu sentimentul de *forfotă*, de *neorânduială* în Împărăția lui Dumnezeu ci, dimpotrivă, încredințarea asupra faptului, că cerul lui Dumnezeu e nemișcat, pentru că ne produce o tăcere și o aprofundare în bucurie negrăite, care ne umplu în mod desăvârșit, deplin.
Cerul Lui e nemișcat pentru că noi trăim o nemișcare interioară, o neieșire din pacea și frumusețea dumneazeiască, pe măsură ce ne mișcăm, în mod spiritual, în Împărăția Sa și vedem foarte multe lucruri acolo, pe care Dumnezeu ni le dezvăluie.
E vorba despre *mişcarea imobilă* de care vorbeşte Tradiția ortodoxă.

[71] Ne umple de uluire dumnezeiască adevărul vieții dumnezeiești.

[72] Îngerii, sub forme de coroane, se rotesc în mod neîncetat...și astfel i-a văzut pe ei în Împărăția lui Dumnezeu.

[73] Să ne trăim viața aici, pe pământ, încununându-ne în viața ascetică și purtând în noi cununile vederii slavei Sale.

[74] La nunta Fiului lui Dumnezeu, în Împărăția Sa, ne vom desfăta dumnezeiește.

[75] Să ne umplem de dorința de a-L lăuda pe Dumnezeu în mod continuu.

1836. Surpaţi şi patimă şi dor[77]
În trup de duh nepieritor![78]…
Sorbit să fiu, nemuritor,
N-am bucuria ca să mor![79]

[76] Pentru ca în adâncul tăriei luminii dumnezeiești să ne scufundăm. *Pierind de vii* în slava lui Dumnezeu înseamnă: să trăim încă de acum, din această viață, în slava lui Dumnezeu.

[77] Surpați/stricați din voi orice patimă și dor/împătimire pentru lumea aceasta.

[78] Pentru ca să trăiți ca niște *oameni înduhovniciți*, ca unii care trăiți în duhul și în trupul vostru prezența slavei lui Dumnezeu.

[79] Vreau să fiu, Doamne, absorbit de Tine, făcut nemuritor, pentru că nu mă bucur de moarte, ci vreau bucuria veșnică a vieții cu Tine!

Creaţie

„*Epoca religioasă* a creaţiei
va însemna *trecerea*
la o altă existenţă”.
(Nikolai Berdiaev[80], „Sensul creaţiei”,
capitolul: *Creaţie şi mântuire*)

1840. Zilele ca fetele
desfăcându-şi pletele
turburând luminile[81]...

1843. Jucăuşe foc[82]
prinse de mijloc
mă tot cheamă-n joc[83]…

1846. *Umbre* şi *furtuni*,
cum să le aduni?!…
Umbre şi *furtuni*![84]…

1849. Ochii care plâng,
ochii ce mă frâng,
sânge luminând[85]…

1852. Roţile rotesc,

---

[80] Nikolai Alexandrovici Berdiaev:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Nikolai_Berdiaev.

[81] Zilele omului sunt încântătoare, te încântă/te ispitesc precum fetele care te tulbură cu frumusețea lor. Frumusețea lumii tulbură curăția inimii noastre și ne face să nu mai vedem slava lui Dumnezeu.

[82] Zilele mele sunt jucăușe, mă bucură...

[83] Și viața de aici mă tot cheamă spre bucuriile ei telurice.

[84] Cum să pun la un loc bucuriile de aici, care sunt niște palide umbre, cu bucuriile dumnezeiești, care sunt furtuni de revelații și de trăiri dumnezeiești, adică trăiri și înțelegeri foarte rapide în slava lui Dumnezeu?

[85] Ochii pe care îi văd plângând dar, mai ales, cei care mă plâng sunt cei care mă bucură, adică *îmi luminează sângele*.
Mă plâng pentru că mă iubesc...Și ochii care plâng pentru alții arată că au dor și bucurie pentru aceia, fapt pentru care amintirea cu dor a altora și cu lacrimi mă bucură, pentru că înseamnă că acela sau aceea n-au uitat...ci își aduc mereu aminte de cei pe care îi iubesc.

sferele rodesc
luminând ceresc[86]…

1855. S-adâncesc vâlvoi
cerurile-n noi[87]
scânteiază-apoi…

1858. Criptele de vis[88]
Raiul au deschis,
curg în Paradis!…

1861. Mă desfac de zare[89],
de întruchipare[90],
mă îmbrac în soare[91].

1864. Şi pătrund lumină
fragedă, virgină[92]…
Cât o să mai ţină?[93]…

1867. Creşterea în floare
albă[94], creatoare[95],
nesfârşită, mare

---

[86] O descriere extatică a locuitorilor Împărăției lui Dumnezeu, pe care i-a văzut sub aceaste forme. Și ei l-au luminat cu prezența lor.

[87] Cerurile se adâncesc în noi vâlvoi, pentru că ne ridică la vederea slavei Treimii sau lumina dumnezeiască sunt aceste ceruri, care ne ridică pe noi la comuniunea cu Prea Curata Treime.

[88] Semnele dumnezeiești (*criptele de vis*) pe care le vedeam în slava dumnezeiască mi-au deschis Raiul, Împărăția lui Dumnezeu, pentru că ele au fost *înaintemergătoarele* revelării Împărăției Sale. Și în Rai am văzut iarăși diverse forme dumnezeiești, întru slava Sa, care au depășit cu totul înțelegerea mea.

[89] De lumea aceasta văzută.

[90] De ideile și lucrurile pe care mi le imaginez.

[91] Pentru că numai astfel, adică gol de cele văzute și închipuite, mă pot umple de lumina necreată și veșnică a Dumnezeului treimic, Care e Soarele vieții veșnice.

[92] Lumina dumnezeiască pe care o pătrund/ o înțeleg întru câtva e plină de frăgezimi și de curăție dumnezeiască.

[93] Cât va mai dura, Doamne, până când voi vedea din nou slava Ta?! Cât va mai ține noaptea nevederii Tale?!!

[94] Ajungerea sa până la vederea luminii dumnezeiești.

[95] Iar lumina dumnezeiască e creatoare de noi și noi forme și simboluri dumnezeiești necreate.

1870. de culori ce-n unde
infinit s-ascunde[96],
vălurind profunde

1873. valuri triumfale,
de mândre spirale
'n ocolita vale[97].

1876. Ce zideşte-n forme
răbufniri şi norme[98],
ne-ntrupatul gând

1879. jucând[99], surâzând
în grădini de aur
râvnite de faur[100]!...

1882. Tot ce ne închide[101]
pieptul[102] ne deschide,
când din tot ce-a fost

1885. sângeră un rost[103],
rostul nimănui
în sufletul oricui[104]!...

*

Şi aceasta este viaţa veşnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis (In. 17, 3).

---

[96] Marea de lumină dumnezeiască, văzută extatic, e plină de culori diverse și de taine profunde.
[97] Descrieri extatice.
[98] Lumina dumnezeiască se arată extatic sub diverse forme și răbufniri de viață dumnezeiască și prin ea înțelegem normele/dogmele vieții Bisericii.
[99] Cele care nu pot fi gândite și formulate de către noi, și pe care le vedem în slava lui Dumnezeu, acelea *joacă*/*sunt vii* în Împărăția lui Dumnezeu.
[100] De cel care vrea să le scrie, să le pună în cuvinte.
[101] În timp.
[102] Inima ne deschide, prin vederea dumnezeiască.
[103] Din toată suferința pe care am trăit-o sângeră rostul mântuirii, al îndumnezeirii noastre.
[104] Pentru că mântuirea e *pentru toți* și nu doar *pentru unul*.

Dacă

Dacă Îngerii vin
Să-i privesc, azi, prin Tine[105],
Refuza-le-voi oare
Adânca lor dăruire
Din sfere de aur şi-argint?![106]…

Sau poate încerca-voi
Să nu le primesc
Privirea din aburi de stele[107],
Pătrunderea lor înflorită[108]
În adâncul inimii mele?!…

[105] Dacă Îngerii Tăi, Doamne, ar veni astăzi la mine și Te-aș privi, pe Tine, prin ei...

[106] Din sferele luminii dumnezeiești.

[107] *Aburi de stele* se referă tot la *lumina dumnezeiască*, de care sunt plini Îngerii lui Dumnezeu.

[108] Plină de dragoste.

Acolo

1898. Am mers în cer[109] şi am văzut
vii izvorâri din nevăzut[110];
lumină multă, forme pure
din vremuri fără de-nceput![111]…
Auz şi trup nu pot să-ndure
al armoniilor văzut.

1904. Azur[112] în mii de nuanţe curge,
iar aurul[113] mai blând se face,
şi muzica din ritm se smulge
când fulgerul prea lent se scurge[114],
şi-n faţa izvorârii tace[115]
precum în Soare gândul moare[116]!…

---

[109] Prin vederea luminii dumnezeiești, în mod extatic.
[110] Din nevăzutul Dumnezeirii.
[111] Din veșnicie.
[112] Lumina dumnezeiască de culoarea azurului.
[113] Lumina dumnezeiască, care mi s-a arătat de culoarea aurului.
[114] Toate aceste versuri sunt descrieri extatice.
[115] În fața izvorârii luminii dumnezeiești noi suntem într-o tăcere contemplativă.
[116] În Dumnezeu *moare* mintea discursivă, pentru că atunci mintea e văzătoare de Dumnezeu.

Extaz?!...

1910. Trupul mi se zbate[117]
Norii mi se frâng[118]…
Trupul meu în moarte
Plânge, şi tot plâng…

1914. Dulce frenezie
Pâlpâie-n extaz
Ucigând![119]…Mă-nvie
Dorul de-a fi treaz![120]

1918. Pierdut în lumină[121]
Nu mă mai ştiam
De trăiesc sau veşnic
Lumină eram!...

---

[117] În asceza curățirii de patimi.

[118] Depășesc perspectiva istorică prin vederea extatică.

[119] Dulceața ucigătoare a extazului dumnezeiesc.

[120] Mă ridică la viață/mă învie duhovnicește trezia duhovnicească, continua priveghere în rugăciune și atenția la gânduri.

[121] Trăind mereu în slava lui Dumnezeu.

Între viaţă şi cer

1922. În joc[122], în noapte se ridică
Al nunţii dans[123] – învieţuirea[124] –
Prin înserare îşi despică
Drumeag[125] spre zori: – E nemurirea[126]!…

[122] În bucurie dumnezeiască.
[123] Bucuria, dănțuirea dumnezeiască, veselia dumnezeiască pe care o aduce vederea slavei celei veșnice a Dumnezeului nostru treimic.
[124] Comuniunea cu Dumnezeu. *Învieţuirea* (în-vieţuirea) e un cuvânt inventat de către Fericitul Ilie pentru a vorbi despre *a fi viu în viața lui Dumnezeu*, adică *în slava Sa*.
[125] Cale.
[126] E viața în slava lui Dumnezeu.

Maria

1926. Un blond curat[127] ca blondul vis[128]
Spre cer privirea mi-a deschis[129]…
…Şi aur[130] am văzut curgând
Pe viaţa limpedelui gând,
Şi visul, veşnicul parfum,
Din chipul Tău mă-mbată acum[131]…

1932. Şi bucuria mea Te soarbe
Iv de oglinzi[132], adâncuri oarbe
De cresc în suflet frumuseţe
Peste-a-ntunericului feţe![133]…

1936. Eu pentru asta m-am născut
Să cresc în Duhul nevăzut,
Să fiu în Sine ca în Cer
Iubire-n Fiu, să nu mai pier[134],

1940. Şi să renasc, în veci să fiu
În Fiul Tată, Tată-n Fiu
Şi-n trupul Tău[135], iubirea mea,
Ca-n noaptea neagră alba stea.

1944. Ce *nu se vede* dar *zvâcneşte*
Rotind lumină dăruieşte![136]…
Aceasta-i totul…ca să fii
Din veşnicie-n veşnicii![137]…

---

[127] Lumina dumnezeiască.
[128] Pe care mi-am dorit-o foarte mult.
[129] Lumina dumnezeiască mi-a dat să văd pe cele văzute întru ea.
[130] Tot lumina dumnezeiască.
[131] Mă uimesc/mă îmbată strălucirile feței Tale, Doamne!
[132] Pentru că din Tine strălucesc scânteieri ca de oglindă.
[133] Și din adâncurile ființei mele văd țâșnind frumusețea slavei Tale, a luminii Tale dumnezeiești necreate.
[134] M-am născut, ca orice om, cu aspirația spre Dumnezeu, spre nemurirea Sa, spre viața de comuniune cu Dumnezeu.
[135] În Biserica Ta, Doamne, Iisuse Hristoase.
[136] Vreau să fiu în slava Ta ca o lumină spirituală, pentru veșnicie, ca o lumină care dăruiește și altora din lumina ei.
[137] Împlinirea *reală* a omului e comuniunea veșnică cu Dumnezeu.

Conştiinţă

1948. Conştiinţă, slavă pură[138],
Închegare'n gol avid[139]
Iar te-nchid, iar te deschid,
Jar, văzduhurilor gură[140]…

1952. Ne'ntinata zare castă
Când în falduri vreau s-o prind[141],
Jocul undelor sclipind
Cu tăişuri mă adastă[142]…

……………………………….

1956. Frumuseţe, tinereţe[143],
Care-n basme-ai aţipit,
Tu eşti fără bătrâneţe,
Luminişul oglindit.

[138] Conștiința e plină de adevăr când e plină de slava lui Dumnezeu și de o atenție sporită la detalii.
[139] Conștiința e o realitate foarte profundă a lăuntrului persoanei noastre și ea este avidă de voia lui Dumnezeu, adică de frumos, de adevăr, de dreptate.
[140] Conștiința e focul persoanei mele și e gura lui Dumnezeu, vorbirea Lui către mine.
[141] Cele văzute în slava lui Dumnezeu.
[142] În urma durerilor mă aștept la vederea slavei lui Dumnezeu sau vederea slavei Sale mă face să mă aștept la noi și noi *tăișuri*, împungeri ale ființei mele de tot felul de ispite și dureri.
[143] A slavei dumnezeiești.

Slavă

1960. Oceanul slavei Tale
Eu l-am văzut roind[144]
Peste abise-n cale
Lumină prăbuşind…

1964. Şi-n flăcări din abise
Tot Tu ţâşneai lumină
Şi în rotiri deschise
Creaţia[145] se-nchină

1968. Adâncului de forţe
Şi Spiritului pur[146],
Ce arde viu, în torţe,
Lăuntric şi în jur.

[144] Născând noi și noi realități dumnezeiești.
[145] Locuitorii Împărăției lui Dumnezeu.
[146] Lui Dumnezeu.

Apă vie

1972. Soare-n oglinzi lucea palatul
Răsfrânt de norii argintii[147]…
…În flăcări spelbe[148], cerul, ’naltul,
Vorbea-n ferestre viorii…

1976. Numai oglinzi, numai smarald[149]
Palatul viu îl vezi, nu-l vezi…
Dacă surprinzi un joc de fald
E-al Cosânzenei[150] cu ochi verzi…

1980. Dacă prin ziduri nestemate
Scânteie raze şi culori,
Lui Făt-Frumos[151] inima-i bate
Luciri, miresme, ape-n flori!…

Restul strofelor au fost uitate, căci poezia a fost compusă în închisoarea de la Aiud.

---

[147] Tot descrieri extatice.
[148] Blonde.
[149] Lumina dumnezeiască de culoare verde.
[150] O personificare a luminii dumnezeiești.
[151] Hristos Dumnezeu.

Fragment

1984. Trist Făt-Frumos[152] în zori te văd mereu plecând
Şi totul, toate-n zări se-nclină, aşteptând[153];
Eşti lângă mine-acum şi parcă tot nu eşti
Şi gândurile toate se scutură-n poveşti…

---

[152] Ibidem.
[153] Să Te vadă mereu întru slava Ta.

Patriei

(sonet)[154]

1988. De lumina feţei Tale
Cum să-mi satur ochi de stei[155]!…
Şi Te sorb cum sorb cristale,
Raze-n pulberi de scântei.

1992. Glasul sfânt al dragostei[156]
Dă voinţei mele cale[157];
Apele şi vălul ei[158],
Zâmbet lăcrimat pe zale[159]!…

1996. Ritm adânc pluteşte-n mine
Când în floare[160] Te ascult;
Vin dulceţile să-nchine

1999. Rodul plin, şi tot mai mult
Valul bate, unda vine
Mai din zări, mai de demult![161]…

---

[154] Sonetul se referă la Patria cerească, la Împărăția lui Dumnezeu.
[155] De stele, plini de lumina Sa.
[156] De Dumnezeu.
[157] Mă face să merg pe calea evanghelică a curățirii de patimi.
[158] E vorba de lumina dumnezeiască.
[159] Lumina dumnezeiască era zâmbetul meu dumnezeiesc atunci când eram în închisoare, când eram în zale/în lanțuri.
[160] În lumina dumnezeiască.
[161] Îmi aduc aminte toate acestea din zilele în care trăiam în slava lui Dumnezeu.

Mângâiere

2002. Simţit-ai vreodată iubirea[162] cum e,
Plăcerea ce creşte petalele-n soare[163],
Plăpânda mişcare[164] ce ne mângâie,
Privirea furată-n surâs de ninsoare[165]?!…

2006. Un ţipăt subţire, uşor destrămat[166]…
Sălbatic se pierde privirea-n uimire[167]
Şi gânduri subtile se-nfig în bărbat
Dând patimei crude masivă urnire[168].

2010. Plăceri fulgurante pe feţe livide,
Magnetice unde ce vin şi se duc[169];
Şi simţuri şi gânduri se-ntreabă lucide:
Ce flori, ce minune[170] se scutură-n trup?![171]

---

[162] Dumnezeiască.

[163] În lumina dumnezeiască.

[164] A harului dumnezeiesc.

[165] Tot despre lumina dumnezeiască vorbește.

[166] În această strofă se vorbește despre dragostea sexuală și despre dezvirginarea femeii iubite.

[167] Schimbările interioare care se petrec în cuplul căsătorit odată cu prima lor noapte de dragoste.

[168] Bărbatul este determinat spre dragostea sexuală de cutremurul interior al noii *femei*, al celei care a devenit, prin dezvirginare, *o femeie*.

[169] Și această ultima strofă se ocupă cu dragostea sexuală. Fețele secătuite de forță ale celor doi, în urma actului sexual, și trupurile lor își transmit diverse unde, mișcări interioare.

[170] Primul actul sexual al cuplului proaspăt căsătorit e văzut ca o stricare a minunii fecioriei.

[171] Pierdem ceva fundamental din curăția noastră tinerească, cu alte cuvinte, atunci când facem trecerea de la *feciorie* la *relațiile sexuale* în cadrul căsătoriei.

Uimire

2014. Mă-ngrozesc şi mă cutremur
Cum Fecioara…
…A născut pe Dumnezeu?!…
…Feciorie creatoare[172]
Fii de-a pururi arzătoare…
…În pieptul[173] meu!…

[172] A luminii dumnezeiești.
[173] În inima mea.

De ce iubim unele fiinţe, frumuseţea *întrupată* în ele?!

Propriu-zis iubim *lucrarea spiritului* închegată în ele, modul de manifestare a spiritului în suflete şi trupuri…

Dacă

2020. Dacă iubim în fiinţe frumuseţea
Cea întrupată[174]; oare nu iubim
Lucrarea'n duh[175] ce năpădind[176] tristeţea
Pustiului, în cer ne înzidim[177]?!…

2024. Noi ceruri spiritul încheagă[178]
Şi izvorăşte forme-n veşnicii[179]…
Lucrare-n Duh[180], creaţie prea dragă[181],
Noi te iubim, de-a pururea copii[182]!…

2028. Manifestări fantastice de forme[183]
Cutreieră un timp întredeschis[184]
Prin spaţii nesfârşite, fără noime[185]…
În flăcări albe cerul stă deschis![186]…

2032. Ocean de spirit marea mi-o cuprinde[187]
Şi spaţiul gol s-aprinde la răspântii[188]

---

[174] Dacă iubim frumusețea pe care o vedem în oameni...
[175] Cu atât mai mult iubim lucrarea luminii lui Dumnezeu în noi, frumusețea pe care ne-o aduce slava lui Dumnezeu în propria noastră persoană sau în persoanele tuturor acelora, care își sfințesc viața.
[176] Întrecând.
[177] Ne umplem de slava lui Dumnezeu în mod extatic, adică căpătăm adevărata fundamentare a persoanei noastre în relația de comuniune cu Dumnezeu.
[178] În slava lui Dumnezeu.
[179] Lumina dumnezeiască prezintă diferite forme dumnezeiești.
[180] Vedere dumnezeiască, extatică.
[181] A luminii dumnezeiești.
[182] În curăția inimii și a minții noastre.
[183] Văzute extatic.
[184] *Timpul întredeschis* este o sintagmă prin care Fericitul Ilie indică *vederea extatică*.
Extazul e avut de către noi în această viață pământească dar el ne ridică la vederea slavei lui Dumnezeu, în veșnicie, tocmai de aceea e *un timp deschis*, *întredeschis* veșniciei lui Dumnezeu.
[185] Pe care nu le pot cuprinde cu mintea. Se referă tot la lucruri văzute extatic, în slava lui Dumnezeu.
[186] În vedere dumnezeiască.
[187] *Oceanul de spirit*, adică *slava dumnezeiască* îi invadează *marea* sufletului în vedere extatică.
[188] Descriere extatică.

Din soare vin lumini[189], şi noi merinde[190]
Culeg în roua zilelor dintâi![191]…

[189] Ibidem.
[190] Vederi și înțelegeri dumnezeiești.
[191] Culeg din veșnicie, pentru că *roua zilelor dintâi*, adică *veșnice*, este *slava lui Dumnezeu cea necreată* și *veșnică*.

De dincolo priveşti

(soţiei mele[192])

2036. Cum poposii[193] demult la tine
În forme limpezi, dulci, alpine[194];
Rouă din zori pe trandafiri[195]
Tu ce-ndrugai subţire fir,

2040. Şi îmi erai de mult mireasă[196]
Aflându-te acum *crăiasă*[197],
Nu pe *pământuri* şi *comori*
Ci *peste gânduri* şi *fiori*…

2044. Aflai prin tine primăvara
Gustai cireşile şi vara,
Şi-n toamna vieţii limpezit
Cu gerul iernii m-ai sfinţit[198].

2048. Azi cum priveşti din viul cer[199]
Cresc *nor în Duh*[200]… şi nu-i *mister*,
Ci viaţă pură în albastru
Senin[201], şi orice duh e *astru*[202]…

---

[192] Floarea Mocanu, care a adormit la data de 9 decembrie 2003 și pe care Fericitul Ilie a iubit-o enorm de mult, după cum se va vedea, în mod special, din două volume viitoare ale ediției de față.
[193] Cum m-am oprit de mult la tine și te-am ales de soție.
[194] Intențiile mele au fost și sunt față de tine, iubita mea soție, limpezi, pline de dulceața iubirii și de înălțime de conștiință.
[195] Tu ești roua care cazi pe trandafiri dimineața. Tu, iubita mea soție, ești cea care mi-ai bucurat întreaga existență.
[196] Am știut de mult că vei fi soția mea.
[197] Doamnă/stăpână a mea.
[198] O strofă de o mare sensibilitate și profunzime și, în același timp, o sinteză a întregii sale vieți trăită în multă bucurie, iubire și împlinire interioară alături de binecuvântata sa soție.
[199] Din lumina dumnezeiască văzută extatic.
[200] Cresc ca o ființă înduhovnicită prin harul Sfântului Duh.
[201] Lumina dumnezeiască văzută în culoarea albastru.
[202] O parafrazare a Sfântului Apostol Pavel, care spunea: „stea de stea se deosebește în strălucire” (I Cor. 15, 41), referindu-se la faptul că Sfinții se deosebesc unii de alții în Împărăția lui Dumnezeu datorită dezvoltării lor duhovnicești personale, fiecare având strălucire dumnezeiască pe măsura sa personală.

2052. Astru din cer, oglindă vie[203]
Celor ce-au fost şi sunt să fie,
Prin care singur desluşeşti
În de culori graiuri cereşti[204].

2056. Care destind unde de har
Pe chipul nostru, aici, fugar[205],
Aci prinzând noi trăsături
De slavă, veşnicelor guri[206]…

2060. Şi cum tot cerul îşi deschide
Pleoape umbroase şi lichide[207],
Săgeţi şi cercuri, linii drepte
Se-nchid în sferele perfecte[208].

2064. Pipăi, aud cântând miresme,
Ritm înfloreşte, surpă bezne[209]…
Şi-aşa plăpând sunând în zare
Pământul, umbra mea dispare[210]…

2068. Pe-ntins de ape de cristal
Făpturile-n rotiri şi val[211]
Se nasc şi mor în dansul nunţii[212]
În pulsul inimii şi-al frunţii![213]

---

[203] Îngerii și Sfinții sunt oglinzile personale care reflectă slava Dumnezeirii.

[204] În lumina dumnezeiască, pe care o vedea în diverse culori, deslușea și glasurile cerești ale locuitorilor Împărăției lui Dumnezeu.

[205] Suntem *în treacăt* în extaz...dar locuitorii cerești ne iradiază și pe noi cu slava lor.

[206] Locuitorii cerești, adică *Îngerii* și *Sfinții*. Prindem trăsături în treacăt ale persoanelor lor...

[207] Se referă la vederile extatice, în care vedem lucruri tainice, umbroase, dumnezeiești, greu de înțeles, pentru că sunt pline de apa harului, de apa cea vie a harului dumnezeiesc.

[208] Descrieri extatice.

[209] Ibidem.

[210] În vederea dumnezeiască nu mai știu de pământ și de trupul meu.

[211] Descriere ale modului în care trăiesc și se mișcă locuitorii Împărăției lui Dumnezeu.

[212] Le văd și nu le mai văd în lumina dumnezeiască, cu care sunt unit și *întru care* și *prin care* văd pe cele ale Raiului.

[213] Pentru că acolo ajung prin rugăciune continuă, care a ajuns să se spună în ritmul inimii mele și întru curăția minții mele.

Înflorea Prunc

2072. – În casa mea –
Şi tânăr zeu
Iisus era
Şi Dumnezeu[214]!…

2076. În inimă,
În templul nevăzut
Eu l-am avut
Şi L-am văzut![215]…

2080. …Cerul Lui tot
A coborât
Și L-am văzut
Cum izvora multiplicând
Forme-n culori
Minuni în gând[216]…

2086. Şi inima şi trupul meu
Se-mbracă-acum în Dumnezeu[217],
Şi cerul sfânt din microcosm
Creşte prin mine-n macrocosm[218].

2090. Dulceaţa lumii[219], sus de gând[220],
Trece prin chipuri[221] ca un har,
Prin ochii fiinţelor[222], fugar,
Căci trece Duhul prin pământ[223]!…

---

[214] Îl vedeam în casa inimii mele pe Hristos Domnul ca Prunc dumnezeiesc, adică ca Dumnezeu și om.
[215] L-am avut în inimă pe Domnul și L-am văzut pe El în mod extatic.
[216] Aluzie la vederile sale dumnezeiești.
[217] În slava Sa.
[218] Văd cum vederea mea duhovnicească deschide persoana mea Împărăției lui Dumnezeu.
[219] Slava lui Dumnezeu.
[220] Cea mai presus de gând.
[221] Prin oameni.
[222] Vedem harul lui Dumnezeu în ochii oamenilor.
[223] Prin trupul nostru de pământ.

Duh Sfânt

2094. Aripi[224]
– în timp avut
ce trece, vine[225] –
imense peste spaţii vii
desfăşurau eternă zare[226]…

2099. Aripi
s-aud venind,
venind-napoi
în noaptea golului din noi[227]…

2103. … Am absorbit
harul din Duh (…)

2105. M-am dezrobit[228]…
… şi galaxii, şi norii toţi
nu s-au zbătut
şi n-au clipit,
şi-au aţipit,
s-au prăbuşit[229]…

2111. O, Soare, Tu,
crescut în mine,
pe fruntea mea ai răsărit![230]…

2114. Văd ceruri noi
pe limpezi nori[231],
culori ce cântă,
spaţii despletind[232].

---

[224] Vederile dumnezeiești sunt *aripi*, care ne dau să zburăm până în cer.
[225] Despre vederile extatice care vin una după alta.
[226] Lumina dumnezeiască.
[227] Aici cred că se referă la Dumnezeieștii Îngeri.
[228] De păcate...dar am și depășit lumea aceasta prin vederile dumnezeiești.
[229] Am trecut peste tot ceea ce este creat, pentru că Dumnezeu m-a ridicat, prin slava Sa, la vederea celor preadumnezeiești.
[230] Tu, Doamne, ai făcut să răsară slava Ta în ființa mea!
[231] Ai slavei dumnezeiești.

2118. Și stând pe loc,
văd orizonturi noi sosind
…și Fiul Omului[233] – argint –
pe focul aurului stând![234]…

[232] Descrieri extatice.
[233] Hristos întrupat.
[234] Descrieri extatice.

Nemurire

2122. Tu, ce Te mişti în nemişcare[235]
în fără loc, în fără timp,
dând pururi nouă-ntruchipare
Treimii din ceresc Olimp![236]…

2126. Tu, întuneric, eşti Lumină
ce nu te pot pătrunde ochii[237]…
…Dar când explozii reci[238] suspină,
Te întrevăd prin văl de rochii[239]…

2130. Doar în fântâna apei vii[240]
de mă afund găsesc izvoare[241]
ţâşnind în nori peste pustii,
ningând a viaţă sunătoare![242]…

---

[235] Dumnezeul meu, Tu, Cel care miști toate fără să Te miști!

[236] Prea Sfântă Treime, Tu ne arăți mereu noi lucruri dumnezeiști în slava Ta, noi *întruchipări* în înălțimea preadumnezeiască a slavei Tale.

A folosit aici ideea *Olimpului*, bineînțeles, pentru ideea de *înălțime neajunsă* și de *loc al lui Dumnezeu* și nu *în sensul păgân* al termenului.

[237] Tu, Cel neajuns, ești Lumină neapropiată. Pentru că mulțimea luminii Tale e *întuneric* pentru noi, conform teologiei extatice a Sfântului Dionisie Areopagitul.

[238] Vederile extatice, care sunt mai presus de sentimentalismul grosier.

[239] Te întrevăd, Doamne, prin vederile extatice, pe cât îmi dai Tu să Te văd.

[240] În străfundul inimii, prin rugăciune neîncetată, ca să dau de izvorul luminii dumnezeiești.

[241] *Cf*. In. 4, 14: „căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică”.

[242] Aluzii la aspecte ale vederii luminii dumnezeiești.

Duh în Duhul

Ce este duhul omului în veşnicie?…

O pulsaţie în afară de timp şi de spaţiu, care se dilată şi se contractă pe potriva mărimii[243] pe care şi-a câştigat-o în lumea material-temporală.

2134. Tu, puls al inimii cereşti,
în care ce creezi Tu eşti[244]…
Tu cel străpuns[245] şi necuprins
prin Care lucrurile-au nins[246],
ce nimbul limpezimii-ntinzi
şi roiul norilor oglinzi,
şi spaţiul sferic drumul Tău e[247]…
– M-aud crescând în Dumnezeu!…
Cum cresc în El, El creşte-n mine
izvor, argint, aur, rubine,
lumină, joc şi iar lumină
coboară-n lut şi lut se-nchină[248].

---

[243] A creșterii duhovnicești.

[244] Se referă la experiența ritmului/a pulsului Împărăției lui Dumnezeu pe care l-a trăit în vedere dumnezeiască.

[245] Pe Cruce.

[246] Prin Care lucrurile au fost create.

[247] Descrieri extatice.

[248] Domnul este împreună cu mine și în lăuntrul meu și mă ajută să îmi trăiesc viața în mod ortodox.

Rugăciune

Dumnezeul meu,

pe cei care Te-au slăvit din inimă, şi voiau cu fapta, inima să şi-o înalţe către Tine, pe cei ce Ţie Ţi se încredinţau, şi ai Tăi voiau să fie, i-ai încercat şi i-ai lovit şi i-ai biciuit şi mustrat, şi pedepsit cu chinuri şi moarte, pentru că faptele lor şi vrerile lor nu erau credincioase şi nu Te slăveau aşa cum Tu voiai…

Căci Tu nu voiai *faţa lor* ci *adâncul lor* către Tine…

Și când ai voit aceasta, mulţi s-au lepădat şi s-au îndepărtat de Tine. Numai cei ce Te-au iubit cu adevărat, în adâncul inimii lor, Te-au văzut pe Tine, Iisuse, Dumnezeule, în toată slava Ta.

Şi ce s-a întâmplat cu cei ce Te urau şi blestemau şi Te izgoneau din casa Ta?

I-ai îndurat şi cu blândeţe de Tată i-ai îndrumat pe căile cele bune. Și pe când buzele lor încă Te bârfeau şi nu Te recunoşteau, dar faptele lor Te clădeau şi Te slăveau, i-ai ajutat ca pe nişte *fii risipitori*, care se întorceau la Tine orbecăind spre lumină. Şi le-ai junghiat viţelul cel gras.

Şi la bucuria Ta şi a lor, când ei se vor întoarce definitiv şi total la Tine, eu, fiul care am stat mereu lângă Tine, trebuie să mă pregătesc, pentru ca bucuria lor şi a Ta s-o împărtăşesc, să fie şi a mea.

O, dar ce nu pot să uit, este chipul duhurilor care alergau spre Tine şi asaltau cu puteri omeneşti Împărăţia Ta şi care, rătăcindu-se şi pierzându-se în încercările diavoleşti, Te-au pierdut pe Tine!

Dar mare e taina iubirii şi îndurării Tale! Şi eu cred şi Te iubesc mai mult şi sporesc iubirea către Tine, rugându-mă şi plângând pentru mântuirea celor ce-au vrut să Te iubească şi să Te slujească, să Te slăvească, dar n-au ştiut cum şi Te-au pierdut şi s-au pierdut, ei, copiii Tăi…

Adună-i, Doamne, pe cei buni şi pe cei răi şi îndreaptă-i! Şi mă iartă, Doamne, dacă greşesc rugându-Te pentru mântuirea celor ce-au murit, departe de Tine, în întunericul păcatelor de moarte!

Petală de floare[249]...

Intercalată de mine, găsită fiind ca semn [de carte]:

2146. Petală de floare strivită-n noroi[250]
Fiul lui Dumnezeu printre noi,
E plin de sudoare şi sânge
Crucea ne-o duce şi plânge...

2150. Iartă-le, Doamne, şi acest păcat,
Că nu ştiu ce fac!

25 iunie1971

---

[249] Titlu stabilit de către noi.
[250] Hristos e Floarea cea rară pe care noi am trântit-O în noroi, am bătut-O și apoi am răstignit-O pe Cruce.

În ţara mea

2152. Ce moarte-i asta
Într-o stea,
Sub cer albastru?…
Sau nu-i ea?!…

2156. Ai ochi senini,
Senin şi gândul,
De nori şi galaxii,
Flămândul![251]…

2160. Rotirea-n cer[252],
Clipotul apei[253]…
Surâd în ger[254]
Sub visul pleoapei!…

2164. Salut murire[255],
Zvon de stea[256],
Iubire-n vid
Inima mea[257].

2168. Tu floare-apui
De rod. Pământ[258].
În glasuri sui,
Lumini şi cânt![259]…

2172. Mireasă-n gol
De viscol grea[260],

---

[251] Am fost flămând să cunosc pe cele care se văd în slava lui Dumnezeu cât și tainele creației lui Dumnezeu.
[252] Mișcarea în slava lui Dumnezeu.
[253] Harului în inima mea.
[254] În istoria care nu îmi dă prea multă libertate și bucurie.
[255] Îl salut, mă bucur de oricine vrea să moară păcatului și să trăiască în Dumnezeu.
[256] Mă încântă orice fiu al Împărăției, care a devenit o stea în slava Sa.
[257] Inima mea vrea să iubească curat, cu o iubire fără impurități.
[258] Omul trebuie să fie plin de roade înainte ca să se întoarcă în pământul din care a fost luat.
[259] Cânt lui Dumnezeu pentru că văd, cu prea mare bucurie, slava Sa cea prea dumnezeiască.

Spiral ocol,
Tu, Țara mea![261]…

---

[260] Țara mea e în viscolul istoriei, sub povara comunismului ateu, dar e mireasa lui Hristos.

[261] Însă cei care se înalță spre Țara noastră cerească sunt cei care se mișcă, în mod neîncetat, în jurul Dumnezeului nostru treimic.

Speranţă

2176. De-or creşte alţii mai avizi
Şi de lumină şi de stele[262]
Tu, golule, să te deschizi
Sorbind nuntirile-n inele!…

2180. N-ai să m-atingi, singurătate[263],
Cu spaima viselor gălbui,
Nici duh, nici trupul ce se zbate
Între ce-a fost, ce e şi nu-i!…

2184. Că ne simţim pe-ntinsul lumii
Nu ca *odraslele oricui*…
Plecăm ca-n vis din streiul humii
Spre *primăvara Soarelui*[264]!…

---

[262] De se vor naște alții mai avizi de vederea slavei lui Dumnezeu și de comuniunea veșnică cu Sine.

[263] Singurătatea: marea dramă trăită de către Fericitul Ilie, Părintele nostru duhovnicesc. Nu erau oameni care să îl înțeleagă și care să-l iubească și cărora el să se destăinuie în mod integral.

[264] Spre Dumnezeu, pe Care L-am iubit și L-am slujit toată viața, spre comuniunea veșnică cu El, care e o continuă *primăvară*, o continuă descoperire de noi și noi taine dumnezeiești.

Dumnezeu

2188. Cu raţiunea-n flăcări
Pascal[265] L-a cunoscut[266]…
Eu explodând neantul
Striga-voi: *Am văzut!*

2192. E viu…Trăieşte-n veci!…
Giganticul mister,
Măreţele mâini reci
Sunt trâmbiţe de cer!…

2196. Eu am văzut…El este!…
Sub zările de ceruri,
Culoarea se-nmieşte[267]
Trecând prin adevăruri…

2200. Când mă aprind…când strig…
Cenuşile[268] mă-nving…
El Se retrage-n Sine
Stă mai presus, şi-n mine![269]

---

[265] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Blaise_Pascal.

[266] Se referă la „extazul” lui Pascal, pe care acesta și l-a descris pe un bilețel, care a fost găsit, după moartea sa, cusut în căptușeala hainei lui.

[267] Lumina dumnezeiască se vede în nuanțe infinite în extaz.

[268] Demonii și greutățile de tot felul.

[269] Dumnezeu e mai presus de toate după ființa Sa, dar Se coboară până la mine prin slava Sa preadumnezeiască.

Gânduri

Trecând anumite limite, materia încetează de a mai avea caracterele[270] *a ceea ce este*[271], ea devenind *esenţă*.

Însuşirile a *ceea ce este* ea, în esenţă, aparţin de acum nonmateriei, nonexistenţei.

Caracterele[272] a ceea ce este (ea) acum sunt atât de contradictorii, încât unele par a se nega reciproc, totuşi existând în acelaşi loc şi tot în aceeaşi unitate.

Deci nu mai este materie *determinată* şi *determinantă* ci este *esenţă determinantă nelimitat* şi fără a fi *determinată*, decât prin ea înseşi, fără de cauze exterioare.

Neantul este o existenţă.

El neagă materia, dar nu este *negaţia* lui însuşi, el îndeplinind condiţia nefiindului, fiind în sine unic şi infinit, singura lui posibilitate de existenţă fiind în aceste condiţii.

Negaţia pe linie *micro* şi *macro* se întâlneşte în cercul existenţei în nonexistenţă, desfăşurându-se sferic-pulsativ.

Punctul interior, care este nonexistent spaţial şi temporal, pulsează ritmic, suportând aritmia în spaţiu şi timp şi condiţii materiale – integrări şi dezintegrări – pe care apoi le îneacă, le neagă în infinitul exterior al nonexistenţei.

Tot ce am spus acum se bazează pe intuiţie.

---

[270] Caracteristicile.
[271] Pentru simțurile noastre umane.
[272] Caracteristicile.

Viaţă

2204. Dăruire, revărsare
de dulceţi în farmec vin[273],
frăgezimile-n născare,
trilurile înoată în chin[274]…

2208. Şi cum umblă a-ntrupare
viiturile-n pustiu
îşi desfac pânzele-n zare,
farmec alb în purpuriu[275]…

2212. Măreţiile ce vin
se revarsă a norod[276]…
Totul e de cântec plin,
omul e de zare rod![277]…

18 ianuarie 1970

---

[273] În vederile dumnezeiești.
[274] Am văzut lumina dumnezeiască înotând în chinul închisorii.
[275] După cum, în pustiu, vântul *construiește* diverse forme în nisip, tot la fel lumina dumnezeiască face, în vedere dumnezeiască, diverse *întipărituri* în ființa noastră.
[276] Mulțime mare de lucruri aflăm din vederile dumnezeiești.
[277] Omul rodește din cauza zării luminii dumnezeiești.

Luminii

2216. „Că te-am iubit e singura mea vină”[278]
și ura[279] m-a rănit de sânger,
până-n adânc, de-am izvorât lumină,
pe-ai cărei nori se zbuciumă un Înger…

2220. Iar de-mi cutremur lava-n zare lină,
în trăznete zvâcnite către cer
e pentru trupul ce-l aștept să vină[280]
din foc albastru ațâțat în ger.

2224. Te-adulmec[281] clar de zare…Înger,
te-adăpostesc reverberând lumină…
Cristalizez să înfloresc în ger[282]

2227. și pe când trupul încă mai suspină,
eu, flacără, în bucuria nunții pier
și-n moartea mea văd *omul nou – lumină*[283].

---

[278] Mihail Eminescu. Dacă Mihail se referea la *femeia iubită*, Fericitul Ilie se referă la *lumina dumnezeiască*.

[279] În primul rând a demonilor dar și a oamenilor.

[280] Pe care aștept să îl am, la învierea cea de obește, de la Domnul.

[281] Te doresc, te caut vedere dumnezeiască.

[282] Mă înduhovnicesc, mă personalizez continuu pentru ca să înfloresc în lumina curată, pură, îndumnezeitoare a Împărăției lui Dumnezeu.

[283] Avera conștiința vie că va fi cu Dumnezeu pentru veșnicie.

Ex nihilo

2230. Din nimic suită lume[284]…
În nimic, suflare, Tu[285]
Rotitoare-n unde-n spume
Chipul Tău o străbătu.

2234. Ca un zâmbet ce mă arde
Zarea lumii-mi dă ocol[286],
Noaptea vine să mă prade;
Şi ce bine mi-e în gol![287]…

2238. Vii izvoare-n văi aride
Mi se lăfăie-n pustiu[288]…
Cu cât golul se deschide
Flăcările-mi râd mai viu[289].

2242. Puneţi-mi pe zâmbet zale,
Peste susur argintiu,
Umbre şi infernuri, bale…
Glasul sună tot mai viu[290].

2246. Chiot sfânt de nuntă mare
Într-a goarnelor strigare,
Din adâncuri peste vârfuri
Se adună-n nori şi cârduri[291].

---

[284] Din nimic a apărut lumea, la porunca Ta, Doamne!

[285] Numai Tu erai viu când nu exista creația.

[286] Mă ard/ mă seduc lucrurile pe care le văd aici, în această lume.

[287] Stări pe care ni le aduce rugăciunea continuă, atunci când renunțăm la imaginație și ne golim de lucrurile și de ideile legate de lumea aceasta.

[288] Prezența luminii dumnezeiești în persoana sa care stă în pustiul interior al non-imaginării a ceva trupesc, grosier.

[289] Aceeași stare interioară de mare profunzime, în care renunțăm la gândirea și la imaginația proprie afundându-ne în rugăciunea neîncetată, isihastă, prin care ne dăm goi de reprezentări lui Dumnezeu iar El ne umple golul nostru interior cu slava Sa.

[290] Cu cât sunt mai zdrobit de oameni și torturat interior de către demoni cu atât mă umplu și mai mult de lumina Sa, pentru că le rabd pe toate prin credința în Domnul meu, Care mă întărește neîncetat.

[291] Trăiesc multă veselie dumnezeiască, când văd, în mod extatic, cele pe care Dumnezeu mi le arată din belșug.

2250. Ceruri noi[292]...şi noi sub îngeri
Ne adăpostim în plângeri,
Căci în noi şi în pustie
Se ridică-n vijelie.

2254. Fiul Omului cât cerul,
Tatăl Sfânt în adevărul
Duhului[293] peste pământ…
…Creşti în iubire din mormânt![294]…

[292] Văd în slava lui Dumnezeu.
[293] Duhului Sfânt.
[294] Sfinții lui Dumnezeu cresc în sfințenie neîncetat în Împărăția lui Dumnezeu, adică *după adormirea lor*.
Tocmai de aceea Sfinții lucrează minuni și ne dau ajutorul prin Sfintele lor Moaște pe măsura sfințeniei pe care o dobândesc în mod continuu, pentru că nu mai sunt cei care erau la adormirea lor, ci sunt cu mult mai plini de sfințenie și mai înalți în cunoașterea dumnezeiască.

Doamne, noi Te-am iubit şi am greşit în iubirea noastră, şi ne-ai pedepsit, ca lumea să nu ne mai audă glasul, să nu ne mai vadă faţa.

Alţii Te-au umilit şi Te prigonesc şi Tu le-ai îngăduit domnia pe pământ. Te prigonesc şi Tu le îngădui [acest lucru], şi ei vor să şteargă chipul şi numele Tău din inima oamenilor.

Şi oamenii ştiu bine cine sunt ei[295], şi totuşi îi ascultă şi îi laudă, şi de numele Tău se ruşinează, le este frică să-L mărturisească din interes, din laşitate.

„Fricoşii nu vor vedea faţa lui Dumnezeu”, stă scris.

10 aprilie 1972

---

[295] Comuniștii.

Credinţă

2258. Ea legănată-n foc aprins
Păşea cu el în jar de vis
Cu tot pământul rotitor,
Coroană ceru-n jurul lor![296]

2262. Şi i-am văzut cum s-au deschis[297]
Cum fluturau peste abis[298]
Purtaţi de-al valurilor spor
Peste seninul fără nor.

[296] E vorba de credința/fidelitatea din cadrul cuplului căsătorit, care e fundamentată pe multă iubire și cunoaștere reciprocă.
[297] În iubirea și căsătoria lor.
[298] Treceau pentru răutatea Iadului.

Speranţă

2266. Zdrobi-se-va şi carcera terestră[299]…
…Un zbor senin[300] îmi va spori avântul[301]…
…Când îmi va strânge inima pământul,
când mă va smulge *cerul nou* şi *cântul*[302]! …

---

299 Va veni moartea și va dezlega sufletul meu de trup.
300 Așa a fost adormirea sa, trecerea sa la Domnul...
301 Dragostea de Dumnezeu.
302 Din Împărăția lui Dumnezeu.

Arhanghelul Mihail

2270. Pecetluiesc această ţară[303]
Cu inima şi chipul meu![304]…
În braţul meu e Dumnezeu
Neamul acesta n-o să piară!

2274. În veci de veci lumina lumii
Prin glasul ei va răsări,
Şi de-o-nceta domnia humii[305]
În altă lume[306] va-nflori!…

---

303 Poemul reprezintă vorbirea proorocească a Sfântului Arhanghel Mihail vizavi de România.
304 Adică îi voi purta de grijă.
305 Când va înceta timpul, istoria.
306 În Împărăția lui Dumnezeu.

Geţii

2278. Gură de nori[307] se deschide!…
Cărarea de-aici se închide!…
Nor întins de săgeţi
Deschide-mi cărarea spre Geţi[308].

[307] Extazul.
[308] Spre Sfinții neamului românesc, care au avut curajul și netemerea de moarte a geților, a strămoșilor lor.

Îndemn

2282. Iar uriaşul plâns m-apasă!
Ce-ai căutat printre pigmei[309]?!…
De norii negrii[310] prins în plasă
Cresc fulgerele-n[311] ochii mei
Şi mă înjunghie greu gând…

2287. De ce-ai pierdut măreţul pas?![312]…
Unde ai fost, ce ai rămas? –
Ce ai cu trecerea de rând[313],
De ce-ai trăit, când mori tăcând?[314]…

2291. Tu nu umblai după imagini,
Ci tu creşteai în flori de nori[315],
Fiorii tăi erau comori
Pe rânduitele paragini!…

2295. Porneşte, te ridică iar
Cu fruntea-n nori, inima pară!…
În noaptea care stă să pice
Trăznetul lumea s-o despice![316]…

---

[309] De ce m-am întors iarăși printre oamenii fără caracter, roși de invidie și plini de lașitate?
[310] Grijile de tot felul.
[311] Mânia.
[312] De ce am pierdut vederea luminii dumnezeiești?
[313] Cu viața oamenilor obișnuiți.
[314] Sunt exprimate aici durerile sale de mare conștiință, după ce a ieșit din închisoare și după ce viața de zi cu zi îl distrăgea de la viața duhovnicească, de la rugăciunea continuă, atâta timp cât, din mare dragoste și conștiință, a ales să nu își părăsească soția și fiica și să meargă la mănăstire, așa cum își dorea inițial.
[315] În vederi dumnezeiești.
[316] Și această strofă se constituie în fundamentul interior al vieții sale după eliberarea sa din temniță, pentru că reprezintă continua sa îndemnare de sine, solicitare de sine, pentru a continua viața isihastă în mijlocul lumii, viață pe care a continuat-o cu eforturi și dureri imense.
Pentru că Dumnezeiescul Ilie nu a fost doar *un mistic al închisorilor* comuniste ci și *un mistic al orașului*, un rugător neîncetat în mijlocul vieții orașului, dar care trecea drept un profesor de provincie *oarecare*.

În lumină

2299. Ne-ai îmbrăcat în glasuri răpitoare,
Întru argint, de aur şi de soare[317],
Şi din lumina geniului veşmânt
Mi-ai arătat că sunt![318] –

2303. Din aurul sorbit în aburiri
Al fulgerelor drum ne aşternu[319]
Simţirile în straturi noi, subţiri,
Şi gândul în făptură se văzu!…

2307. În luminoase zări şi înserare
Să ne-ntrebăm întruna în lumină,
Ce scânteiere ne tot cheamă-n zare
Şi ce tot aşteptăm să vină?!…

2311. Făpturo[320], tu, lumină în lumină[321]
Te-am petrecut în haos şi-nmurgire[322]…
Acum te-arăţi din flăcări peste fire[323]
În nemărginire veşnică, virgină[324].

Tocmai de aceea aproape nimeni nu a știut despre viața și trăirea sa dumnezeiască până la noi, pentru că nimeni nu a înțeles-o și nu s-a cutremurat de măreția sa unică.

[317] Ne-ai dat îmbrăcămintea slavei Tale, Doamne!

[318] Întru slava Ta am văzut *ce este omul*, *unde* trebuie să ajungă și *cum* trebuie să fie omul pe care Tu l-ai creat.

[319] Aspecte ale vederilor sale extatice.

[320] Se referă la persoana sa plină de slava lui Dumnezeu.

[321] Persoana mea e o lumină în lumina lui Dumnezeu.

[322] Se referă la etapele curățirii sale de patimi, când în golul interior adus de rugăciunea continuă a avut parte de multe vederi ale prezențelor demonice, care căutau să îi zdruncine sănătatea psihică și fizică.

[323] Acum persoana mea e mai presus de firea oamenească, pentru că e plină de flăcările slavei Sale.

[324] Pentru că sunt în slava lui Dumnezeu cea veșnică, nemărginită și plină de curăție dumnezeiască.

Biruința iubirii – Biruința lui Dumnezeu

În această epocă[325] în care se respinge *conceptul de Dumnezeire* se răspândeşte totuşi, se extinde, se adânceşte *sentimentul iubirii*, cu toate determinantele lui.

De aici se va naşte – sine qua non – problematizarea – dacă nu un alt aspect *al adâncirii* – care va intensifica şi va subtiliza, va înălţa *sentimentul dragostei* la unele individualităţi[326], precum îl va coborî şi dizolva la altele.

De aici se vor naşte contradicţii. Însă, în cele din urmă, ceea ce este *superior* va învinge, adică *iubirea profundă*, esenţială, universală, care este ambianţa Divinităţii.

Astfel Dumnezeirea Se va face din ce în ce mai sesizabilă, mai perceptibilă, mai apropiată şi deci se va revela sub alte forme mai noi, mai proaspete, mai accesibile lumii care va veni.

Căci eu nu mai văd posibilitatea unei *reîncreştinări* şi a unei *biruinţe* a dragostei creştine ca *o forţă* şi *o intervenţie din afară*, ci numai prin forţa interioară a spiritelor noastre în care lucrează harul divin.

Dumnezeu va veni[327] din *lăuntrul* nostru în *afară* şi va fi mai puternic, va fi o nouă înflorire a dragostei, a creştinismului cu toate idealurile lui recrudescentizate, reactivate, împlinitoare de goluri şi revitalizatoare şi reînfloritoare a plinurilor şi a crescenţelor.

2315. Rotunzimea, frumuseţea
Undelor de mărgărint[328]…
Izvor limpede-n tristeţea
Curgerilor de argint[329].

2319. Peste aurul de veacuri[330]

---

[325] Ateistă a comunismului.
[326] Persoane.
[327] Va străluci slava Sa din *lăuntrul nostru* spre *în afară*.
[328] A undelor luminii dumnezeiești.
[329] Ale lacrimilor mele.

Se desface-n freamăt cald
Nufăr în albastre lacuri
În de zboruri un lin fald!…

(1973)

330 Al luminii dumnezeiești.

Trezire

2323. Acele chipuri nelumeşti[331]
Şi scânteind de frumuseţe
Putea-vor oare să ne-nveţe
Sublimul căilor cereşti?!…

2327. Inima vorbei ce se-avântă
Cu aripile dând de cer,
Cu duhul pâlpâind în ger[332]
Ce-n trup de patimi se frământă…

2331. Rănit şi fulgerat şi frânt
În trup şi suflet pe pământ
Şi despicat de vânturi reci
Tu umbră şi lumină treci…

2335. Uitasem cine şi ce sunt?!…
În vaietul de frunze-n vânt
Mă strecuram pe vii cărări
Şi vă lăsam pustii visări!…

2339. Treziţi-vă din răni adânci,
Din falii, vaduri, de sub stânci,
Guri astupate de cenuşă[333]…

2342. Comoară fără ochi şi uşă[334],
Sfărâmată-n ţăndări, te aprinde,
Călătoreşte-te-n colinde!…

---

[331] Ale Puterilor cerești.
[332] Eram cu duhul în cer și cu trupul în închisoare, în gerul istoriei.
[333] Oameni, voi, cei care nu mai îndrăzniți să vă mărturisiți credința în Dumnezeu!
[334] Reaprinde-te în mine, lumină dumnezeiască, tu, cea care nu ești văzută de nimeni în afară de mine și care intri la mine fără să știu cum se petrece asta!

Viziuni

2345. Eu am pătruns[335], eu am văzut
Ce-i zarea…şi mai mult.
Am auzit-o dintre vii[336]
Culoarea'naltă a curgerii,

2349. Parfumul apelor, tumult
De adieri…neîntrerupt…
Luaţi-mă pe crezământ[337]:
Am fost în ceruri!…Pe pământ

2353. Rămas-am să plătesc-nainte
Ofranda cerurilor sfinte…
Şi ce-am văzut, nu-i drept să spun
Că pentru cei ce sunt aieve

2357. Ar fi doar *vorbe de nebun*,
Neînţelegeri şi *gâlceve*.
Că ce-i cuvântul faţă de
Mărirea veşnică ce e?

2361. Roire-n pururea-nnoire
Viscol de fulgere-n ivire…
Şi norii, nimbii nevăzuţi[338],
Prin care fragezi şi desculţi,

2365. Trandafirii, în cete line,
Trec îngerii cu sânuri pline
De bucurie şi mister
Şi dorul Tatălui din cer,

2369. Lăsând în boaba de rubine
Neauzitele suspine
Din plânsul aripilor'nalte
Pentru făpturile-ntrupate[339]!

---

[335] În Împărăția lui Dumnezeu.
[336] Încă de când eram în trup.
[337] Credeți-mă pe cuvânt că am văzut cele dumnezeiești.
[338] Descrieri extatice.
[339] Pentru oameni.

2373. Tu măreţie, Tu prăpăd
Al firii mele de ce văd[340],
Şi ce aud, şi simt, şi pipăi!…
Ce strălucire, ce risipă-i![341]…

[340] Tu, Doamne, Cel care îmi arăți atâta măreție de mă prăpădești, de mă ucizi cu mulțimea bucuriei și a dragostei pe care mi le dărui!
[341] Câtă mulțime de minuni, ce *risipă de minuni* face Dumnezeu pentru noi, adică *câte ne arată* El întru vedere extatică!

Templului viu, de flacără-n pustiu

2377. Tu, umbră-n cursul lumii[342],
Purtând sumanul humii[343],
De străvezie…pieri!…
În astăzi, tu eşti ieri…

2381. E consistent şi dur
Eternul spirit pur[344]
Ce dăltuieşte piatra
Şi-alcătuieşte vatra!

2385. Şi val şi zbor şi-înot
Se plimbă în toate, în tot[345];
Când viscol, când zăpadă
În doruri, dor să vadă
A mâinilor făptură,
A minţilor statură!…

2391. Dar tu, cel din afară,
Din luptă, vis şi pară
Oglindă-mi eşti, şi prunc
Mă nasc, mai din adânc.

2395. Smucit şi frânt şi rupt,
Mai vast, de zare supt
Adăst şi-nfrâng pământul
Prin spirit, levitându-l
Şi gravitându-l mie
Să-l salt în vijelie
De cercuri, arc şi bolţi[346].

---

[342] Se referă la viața omului în parcursul istoriei.
[343] Purtând haina grea a pământului, pentru că sumanul e haina grea a oierilor.
[344] Dumnezeu e preaputernic și atoatefăcător.
[345] Dumnezeu e prezent pretutindeni în creația Sa prin slava Sa.
[346] Aspecte ale vederilor extatice.

2402. …Şuvoi, şi sfere toţi[347]
Să ne rotim în ceruri
Culori şi adevăruri[348].

[347] Ibidem.
[348] Să ne rotim în cerurile slavei lui Dumnezeu, care se arată în diverse culori dumnezeiești și ne umplu de adevărurile sfințeniei Sale.

„Eli, Eli, lama sabahtani!”

A zis Iisus cel Bun şi Pur.

Eu nu pot zice: „Dumnezeule, Dumnezeule, de ce m-ai părăsit!” și nici: „Dumnezeule, de ce Te-am părăsit!…”.

Dimpotrivă, strig:

„Văd Doamne, ştiu Doamne, sufăr Doamne că m-ai părăsit, dar poate asta meritam, pentru că n-am îndeplinit întru totul voia Ta sau pentru că asta este voia Ta [cu mine]”.

Striga-voi ca un tunet cu vocea mea de om înfrânt şi zdrobit:

Nu Te părăsesc, Dumnezeule! Eu nu Te părăsesc, chiar dacă m-ai părăsi, chiar dacă motivele mele omeneşti – căci om sunt şi sunt crunt lovit ca om – m-ar determina şi îndreptăţi să strig împotriva Ta.

Poate că Tu eşti în mine şi de aceea nu Te pot părăsi.

Poate că Tu vrei să suferi în mine ca să ai îndreptăţire mâine, la judecata oamenilor şi a neamurilor, ca să faci dreptate, să judeci drepţii şi nedrepţii.

Poate mândria şi ambiţia mă îndeamnă să nu Te părăsesc. Poate lipsa de curaj de a Te înfrunta. Poate laşitatea. Poate frica de o pedeapsă şi mai mare pe pământ şi în infern.

Dar eu nu vreau să cred acestea şi poate că mă mint.

Eu ştiu însă că mi-ai fost *Prieten* şi eu, *prietenul Tău*, în zile şi mai grele, şi nu m-ai părăsit şi eu nu Te-am părăsit, şi nu Te-am urât, ci Te-am iubit.

De aceea, loveşte-mă! Ia-mi setea de glorie, şi binele şi rostul meu pământesc! Ia-mi tot ce vrei, dar eu Te voi iubi, voi lupta pentru Tine, voi striga în lume şi către Ceruri, vestind dragostea pentru Tine, care este mai presus de orice.

Lasă-i să mă ucidă, să mă înfrângă! Și frânt şi pierind Te voi iubi, Te voi mărturisi, nu Te voi părăsi, pe Tine, Cel care m-ai părăsit pentru păcatele mele, cum ai părăsit şi pe Fiul Tău pe Cruce, lăsându-L morţii pentru o vreme, pentru păcatele noastre, ca să învieze apoi în strălucire – şi poate că din acest motiv, al dorinţei de a

suferi şi muri pentru Tine, nu am fost pedepsit, că mă rugam în celulă, pe când alţii erau pedepsiţi.

Poate că duhul cel rău nu voia să mă lase să sufăr şi să mor slăvindu-Te.

„Săvârşitu-s-a!”.

Mă îndrept să-Ţi strig, privindu-Te cu toată smerenia, dar şi cu toată îndrăzneala în faţă:

„Dumnezeule din afară de mine şi din mine!”.

2405. Să cadă crusta pământească![349]…
Apari în trupul meu, din nori
Pe ai înfrângerii fiori,
Lume fecioară, tu curteană![350]…

6 ianuarie 1974

[349] Să mă despart de trupul acesta prin moarte!
[350] Cu referire la lumina dumnezeiască.

Mister

2409. Nu sunt din cei ce-au teamă de mister,
Nici nu-l înlătur, nici nu-l ocolesc[351]
Ci trec prin el cântând să-l înfloresc[352];
Căci viu fiind, văzut-am'naltul cer
Trezit la viaţă[353], răsărind din ger[354]
Mai consistent[355] ca lutul ce îl calc
L-am pipăit[356] şi în miresme-am auzit !…

2416. Materia, tot universul, au pierit
Şi eram spirit pur pe viu ocean[357]
Şi-n mine Duh din Dumnezeu aveam,
Şi universuri răsăreau dintru afară,
Din mine altele, făcând să piară
Lume şi vis şi rămânând doar eu
Fiinţă-n cer, în Duh, în Dumnezeu.

---

[351] Este o raportare critică evidentă la versul lui Blaga: *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*.
A se vedea:
http://www.romanianvoice.com/poezii/poezii/corola.php.
[352] Să vorbesc, pe cât posibil, de vederile slavei lui Dumnezeu.
[353] La viața duhovnicească de lumina dumnezeiască.
[354] Din durerile temniței.
[355] Cerul luminii dumnezeiești.
[356] Cu sufletul meu.
[357] De slavă dumnezeiască.

Lumină

2423. Lumină[358], lumină
Pe neguri regină
Pe ape crăiasă
Şi lumii mireasă!

[358] Se referă la lumina dumnezeiască.

Eu *nu cred*, *ci ştiu*, că după această perioadă de blestem, de cras materialism şi ateism, va veni *o epocă de purificare*, de aur şi argint trecut prin foc[359].

Și această lumină spirituală va fi a lui Dumnezeu, după cum, aceasta în care trăim, este a lui Satan, care va trebui să se frângă în faţa principiilor binelui, care o sublimează, pentru că ei înşişi nu pot lucra şi progresa, decât în numele principiilor binelui, acţionând în numele lor, dar minţind.

19 februarie 1974

[359] Profețirea vremurilor de după revoluția română din 1989.

Dar

2427. Ce dulce, clar şi viu
Arhanghelul venea[360]
În noaptea grea,
În noaptea mea…
Stam copleşit!…
…Din întuneric
Răcnea balaurul eteric[361]…

2434. Lumina dulce s-auzea
Lumina sfântă poruncea:
– „Aici sunt Eu!
Cine-i cu Mine
Nu se teme!
Îl smulg din vreme
Şi îl sădesc
Şi îl zidesc
În Dumnezeu![362]…

[360] Arhanghelul Mihail, pe care l-a văzut în mod extatic și care l-a scos dintr-o asuprire a lui de către demoni.
[361] Satana.
[362] În slava lui Dumnezeu.

Abia acum mi se luminează[363], de ce Dumnezeu *a lăsat*, a îngăduit să fim bătuţi cu biciul de foc şi ciocanul de fier, şi seceraţi cu o seceră de flacără…

Aşa se curăţă aurul prin foc, pentru că eram *creştini cu numele* şi *păgâni cu fapta* şi beneficiam de harul mântuirii ca nişte furi ai jertfelor înaintaşilor.

Şi mai mult [decât atât], Domnul a vrut ca din adâncuri să ne ridicăm către lumină, să jinduim după ea şi după libertatea creaţiei, a binelui, a frumuseţii.

Căci de eram lăsaţi *călduţi*, ne tot scăldam şi ne complăceam într-o stare confuză. De aceea, Duhul ne-a vărsat din gura Lui.

Iar dacă eram lăsaţi în lumină, libertate, în bine, adevăr şi frumos, am fi tins spre adâncuri, spre fărădelegi, spre întunericul materiei şi ne prăbuşeam.

Dar aşa, strânşi, înghesuiţi de viforul şi spada materiei, aspirăm sincer şi cu toată tăria spre ce-i al nostru: spre adevăr, bine şi frumos.

Şi mă bucură azi chipul spre care ne îndreptăm cu ştiinţă sau fără ştiinţă.

Şi asta-i o dovadă: *a fost* şi *este* ceva bun în neamul acesta, şi Dumnezeu îl va ajuta să iasă la lumină, şi nu-l va pierde, ci îl va înălţa la Fiul Său, acolo unde merită.

10 decembrie 1974

---

[363] Abia acum înțeleg.

Comoara mea

2443. Atâtea forme fără număr
Din vâlvătăi de foc de aur![364]…
Nedezlegatul sfânt tezaur
Îl port la sân, îl duc pe umăr![365]

[364] Pe care le-am văzut în slava lui Dumnezeu.
[365] Comoara de experiențe extatice o duc cu mine în inimă dar și prin ceea ce am scris și fac.

Ţară-n lumină

2447. Lumină din noapte mă dărui
Vioriu în aur mă nărui[366]
În spectrele mele adevăru-i!…

2450. Năvala de vise oprit-am
Şi rupt-am al gândului ham[367]
Lumina veciei s-o am!…

2453. Lumina mă saltă acum
Eon pe-al evilor scrum;
Viitor şi trecut sunt pe drum!…

2456. Lumina curge izvor
Ţâşneşte, sporeşte în nori
Pluteşte în susur uşor[368]…

2459. Ţărânii şi formei argat,
Crai peste gând luminat
Din necreat, mereu încreat.

2462. Rob al obârşiei ţării
Fiul frunzei şi-al mării
M-atrage graiul chemării.

2465. Spre libertatea-n lumină,
Cu ochiul ţintă la tină,
Să suie cu mine senină…

2468. Virgin să se nască din cânt
Frăgezimea iubirii oricând!…
Pustiul m-absoarbe cântând…
Eu sunt cel care vineri
Tot neamul este în mine
Bucuria iubirii ne ţine.

2474. Am vrea de-a pururi lume

---

[366] Mă scufund în slava lui Dumnezeu.
[367] A gândului graniță, pentru că am văzut pe cele mai presus de minte.
[368] Confesiuni extatice.

În'nalte talazuri în spume
Bucuria iubirii să-nsume!…

Sihastru

(1974)

2477. Fulger magnetic ce nu moare
Se zvârcoleşte azi în smârcuri[369],
Divina lavă[370] din adâncuri,
Când vei porni din nou spre soare!…

2481. Eu încă-aştept şi nu mă doare;
Şi-n vârf de suliţi şi de sfârcuri,
De bice aprige-n ninsoare
Mi-adie seninuri peste stârvuri.

2485. O, tu magnetică-înrudire
Cu cerul cel senin albastru,
De-am fost şi nu ai sunt *iubire*,
Mă-înalţ în cerul ţării astru!…

2489. Mă tot dezvălui[371] şi m-oi duce
Spre cer cunună şi-apoi sferă,
Între neant şi viu răscruce
Strălucitoare atmosferă.

2493. Şi ce sunt eu, dacă abisul
Învie-n lumi din pulsul meu?…
De ce atunci când ucid visul
Renasc din străluciri mereu[372]?

2497. Mai sus de gânduri care mor,
Sub izvorâri de curcubee,
Norii înfloresc luminător
Etern în leagăn de maree[373]!…

2501. Eu ştiu că nu sunt decât u*mbre*
Prin care trece Dumnezeu…
Mi-aşez pe umeri, dacic, tundra,

---

[369] În locuri mlăștinoase.
[370] Lumina dumnezeiască.
[371] Mă tot confesez.
[372] Renasc duhovnicești *prin* strălucirile luminii dumnezeiești.
[373] Aspecte ale vederii extatice.

Trecând prin veacul crunt, ateu[374]!…

[374] Și Dumnezeiescul Ilie a biruit, cu harul lui Dumnezeu, veacul său ateu, materialist, prin aceea că s-a înduhovnicit până într-acolo, încât a stat zile întregi în slava lui Dumnezeu.

Zalmoxis

2505. Zalmoxe[375] a zis plutind pe zare
Că: „Dacii sunt nemuritori!”
De-atunci, pe valurile-amare[376],
Ne răspândim fulgerători…

2509. Şi *nu murim* ci doar *ne ducem*
Prin timp, prin spaţii şi prin vămi[377]
Tu, Doamne, Tu putere dă-mi,
Spre ceruri noi rod să aducem!

---

[375] A se vedea: http://www.enciclopedia-dacica.ro/templu/zamolxe.htm.
[376] Ale istoriei.
[377] *Vămile văzduhului* pe unde trece sufletul după moarte.

Ce să chem?[378]

2513. Ce să chem din *nopţi albastre*?…
De mii secoli ce s-aprind,
Peste capetele noastre
Când în dans, când în colind.

2517. Peste spulberări de valuri
Şi de nori în curcubee,
Când pe sub arcade, zorii
Sufletelor – sori pălind[379] –

2521. Îşi smulg mersul de argint
Din vechi trupuri ce pierind
Cresc în focul aurorei,
Chipuri noi dezvăluind[380],

2525. Cerului ce smulge ceruri,
Noi, nemaivăzute-n duh[381],
Mai aevea, mai concrete,
Decât aştrii din văzduh,

2529. Luminându-ne-ndelete…

---

[378] Titlul e stabilit de către noi.
[379] Amănunte extatice.
[380] Ibidem.
[381] De către duhul nostru.

Tema arborelui la Valéry

Arborele este *poarta* de intrare în lumea mistică, în lumea spiritelor şi spirituală pură.

Dar Valéry[382] – analist şi intelectualist pur – rămâne în afara *porţii*. Înăuntru nu poate pătrunde, singur îşi închide porţile intrării, căutând *explicaţii raţionale*. Şi de aici aspectele iraţionaliste ale temei arborelui.

De aceea, pe culmile disperării, Valéry nu simte apropierea vreunei forţe *transcendente*, consolatoare:

„Pourquoi n'y a-t-il point de Dieu? Pourquoi des sommets de la détresse et des abîmes de l'abandon ne viennent pas des images certaines? Nul signe, nul indice. Personne n'entend ma voix intérieure!"[383] (*Cahiers*[384], vol. al VIII-lea, p. 466).

Unde este rugăciunea? Unde este credinţa lui Valéry? Unde este practica mistică?!

Lipsesc o parte dintre căi. Viața întreagă Valéry și-a risipit-o în studii şi strădanii pentru elevaţia spirituală şi a hoinărit pe drumuri străine şi a rătăcit. O inteligenţă aleasă care s-a orientat în mod eronat.

Ar fi putut să intre în Paradis sau, mai bine zis, în Împărăţia Cerurilor încă din viaţa aceasta, de pe pământ.

Dar ce folos! El a a bătut la porţi străine.

Alţii, cu mai puţini talanţi şi daruri, au intrat în lumea spirituală, au evoluat spiritual mai mult decât el.

Revin la arborele vieţii. Evoluând spiritual m-am aflat în faţa arborelui vieţii şi, prin practică mistică şi credinţă, am intrat în lumea spirituală, care s-a deschis înaintea mea şi m-a cuprins, m-a transformat, făcând din fiinţa mea un locaş, un altar al Duhului Sfânt.

Am trăit bucurii de neînchipuit pentru oamenii care nu au pătruns în lumea spirituală. Am înţeles lucruri şi probleme, care constituie *chei* şi *culmi* [de cunoaștere] pentru oamenii de ştiinţă, pentru savanţi şi cercetători şi

---

[382] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.

[383] Traducerea textului din limba franceză: „De ce nu există Dumnezeu? De ce din înălțimile deznădejdii și din adâncul disperării nu ne răsare nicio realitate certă? Niciun semn, niciun indiciu. Nimeni nu îmi ascultă glasul meu lăuntric".

[384] *Caiete*. E vorba de *caietele manuscriptice* ale autorului francez.

care, nu-şi dau seama cât de ridicoli par, din lumea spirituală.

Şi astfel, Paul Valéry, pe care îl stimez şi apreciez ca un mare poet al secolului, rămâne sub celelalte aspecte, un pierdut călător, rămas în afara ţării de basm, bătând la porţi ce nu i se deschid. Aceasta i-a fost plata orgoliului, vanităţii şi singularităţii geniale.

Unde sunteţi?

2530. Unde sunteţi arome şi subţirimi de flăcări[385],
Vâltori netemătoare din sufletul arzând
În primele meleaguri ce m-au orbit pe scări[386]
Ce tot urcau spre mult doritul: „Când?”[387]

2534. Şi nu erai…dar boare te-ascundeai
Printre fâşii de vreme, ascultată
În ceasurile fragezi[388], descătuşate-n rai…
O pururea iubire ne-ntrupată!…

2538. Iar azi când chip ţi-ai căpătat
Îmi fluturi colb de aur pe pustii
Cărări de-acum. Pe cer întunecat
Fântână de argint dai flamuri purpurii!…

2542. Eu te-aş iubi cu cer adânc şi-înot
De vii talazuri ce-înspumează-n stânci;
Dar să încerc să mă avânt nu pot
Şi apele-mi s-aştern adânci, adânci!…

---

[385] Ale luminii dumnezeiești.
[386] Vederi dumnezeiești.
[387] Când Te voi revedea pe Tine întru slavă, Doamne? Continua căutare plină de dor a isihastului pentru Dumnezeul inimii sale.
[388] Ale vederilor mistice, dumnezeiești.

Realul

2546. Sunet pur, culoare pură[389],
Energie din făptură
Ce te naşti din clipe reci
Şi-nainte de-a fi treci[390]!…

2550. …Unde eşti în permanenţă
Armonie şi prezenţă
Scânteind de preschimbări
În mirifice îmbinări[391].

2554. Care inima îţi seacă
Şi-apoi viaţa ţi-o îneacă…
…Revelaţia nu-i vis,
E Realul – Paradis[392] –.

---

[389] Astfel auzea și vedea în mod extatic.

[390] Am văzut slava Ta în clipele reci, grele ale închisorii și...lumina Ta trecea repede...când eu doream să se permanentizeze în viața mea.

[391] Amănunte extatice.

[392] Vederile dumnezeiești sunt revelări/descoperiri ale Paradisului dumnezeiesc, experiențe unice, reale și personale ale realității vieții dumnezeiești și nu fantezii religioase subiective.

La vad

2558. La vad de ape-am căutat[393]
Iubire?!…Nu! Gândul curat
Ce se topea-n zăvoiul verde
În care inima se pierde…

2562. Şi praful alb de păpădie
Pe unda apei când adie
Acelaşi vânt din alte vremi…
Mireasmă[394] încotro mă chemi?…

2566. O, frumuseţe din poveste[395]
Ce este-n lume şi nu este,
Dar ne îndeamnă s-o dorim,
Să fie-a noastră când murim…

2570. …Şi fulgere şi nori şi fum,
Pustiuri albe fără drum
Le-am strâns la piept, le-am căutat
Şi răni şi chinuri le-am răbdat.

2574. Să simt adâncul cum vibrează,
Să-mi fie mintea-n toate trează;
Să ştiu c-am fost şi c-am trăit;
În veacul ce m-a mântuit…

2578. Şi gând şi inimă-acum cad
Pe-acelaşi vad, pe vechiul vad[396].

---

[393] Se referă la apele dumnezeiești, la lumina dumnezeiască.
[394] Har dumnezeiesc încotro mă chemi?
[395] Lumina dumnezeiască.
[396] Pe vechea dorință de a vedea slava lui Dumnezeu aici, în această viață și pentru toată veșnicia.

Arderi

2580. Nu voi zidi un templu zeiţei scânteierii,
Nu voi muri la umbra luminii-nvăpăierii…
Departe mi-e de-a pururi iubirea veşnic una[397]…
În veşnicele cruguri[398] iubi-voi totdeauna,
Curgerea veşnic vie, a formei pâlpâire,
Şi fulger şi stihie ce arde în neştire[399]…
…………………………………………

2586. … Săltam odată-n ritmuri slăvind pe Făt-Frumos[400]
Când m-amăgeau la vinuri dulci depărtări, duios;
Şi clinchetul de zale, sclipirea de oţel
A paloşului[401] care m-apropia de El!…

2590. … Dar azi de alte vinuri, de alt azur mă-mbăt,
Când peste vremi de chinuri s-aşează nou omăt[402].
O, frumuseţe vie ce naşti din forme vii
Esenţă viorie, tu pururi mă îmbii![403]…

2594. Şi iar plutesc în voie
Şi din lumini răsar
În mine şi-n afar' ,
Simt ardere, transpar[404]
De voie, fără voie!…

---

[397] Lumina dumnezeiască e mereu departe de mine...pentru că mereu înțeleg că profunzimile ei sunt abisale.
[398] Ale Împărăției lui Dumnezeu.
[399] Aspecte ale vederilor mistice.
[400] Dumnezeu.
[401] Rugăciunea neîncetată e paloșul dumnezeiesc care taie negura demonică din ființa noastră și ne dă să ne apropiem de Stăpânul.
[402] Lumina dumnezeiască.
[403] Lumina dumneazeiască mă atrage întotdeauna.
[404] Mă transfigurez.

Tinereţe

Mulţi dintre cei care vin aici pier în întuneric…
(Mi-a spus în vis tatăl meu mort.)

2599. În aluatul lumilor – scânteie –
Când m-a aprins lumina din abis[405]
Am rătăcit tot căutând o cheie
…Văzut-am visul lume, lumea vis![406]…

2603. Eu n-am văzut decât seninul[407]
Ce printre nori se dezvelea[408] din cer…
Copil eram şi am sorbit veninul[409],
Şi-am învăţat nimic să cer!…

2607. Să cer nimic[410], dar să cuprind la sân
Tot ce vedeam şi ce gândeam…Bătrân
Eram pe când eram copil…
Mi-e bătrâneţea luna lui April![411]…

---

[405] Lumina dumnezeiască.
[406] Am văzut Împărăția lui Dumnezeu...și aceasta a întrecut orice vis, orice închipuire a mea.
[407] Luminii dumnezeiești.
[408] Mi se revela/descoperea în mod extatic.
[409] Am sorbit veninul răutății de tânăr, fiind aruncat în închisoare...
[410] De la viață.
[411] Bătrânețea mea e plină de frumusețea primăverii dumnezeiești, de frumusețea harului Prea Sfintei Treimi.

Cunoașterea

Cunoaşterea este o iluzie, fie ştiinţifică, fie de altă natură, deoarece pot fi atâtea unghiuri de vedere, atâtea realităţi şi forme ale universului, încât se confundă cu infinitatea. Și atunci *a cunoaşte totul* (Papini[412]) devine imposibil.

Singura *cunoaştere posibilă* este sub *specie aeternitates*[413], adică *cunoaşterea ce ne vine prin revelaţie*[414], când ai realizat transparenţa necesară fiinţei, pe aceea de a recepta, în mod spiritual, spiritualitatea universală[415]. De aceea Papini, în cele din urmă, ajunge la credinţă.

Şi tot Papini, în cartea sa *Un om sfârşit*[416], zice: „*Nimeni* n-a răspuns.” Şi: „Dincolo de fiecare perete era *golul*, dincolo de fiecare zid era doar *bezna*, iar ecoul era atât de ciudat, că la fiecare *da* plin de speranţă, îi răspundea un *nu* obosit şi fără margini!”.

Şi totuşi, când prin rugăciune şi post şi purificare te apropii de Dumnezeu, după ce întâi apare bezna şi te frământă tot felul de încercări şi chipuri diabolice, dacă reuşeşti să le depăşeşti, să străpungi dincolo, ajungi în lumină, unde golul devine mediul creaţiei permanente la care asişti, unde mereu, la infinit, la orice bătaie a inimii şi vibraţie a minţii, lumini noi se dezvăluie; unde o revelaţie aduce altă revelaţie, unde mergând spre izvoare dai de alte izvoare, unde dincolo de orice puritate izvorăsc alte purităţi mai desăvârşite, unde culorile au glas şi cântă, unde tot ce poţi numi univers e o cântare neîntreruptă, ce evoluează din armonii spre mai desăvârşite armonii, până când, depăşit fiind ca făptură şi fiinţare, pieri, te topeşti mereu şi mereu în alte existenţe tot mai pure, mai esenţiale şi devii *veşnicie* şi *infinitate*.

---

[412] Giovanni Papini: http://ro.wikipedia.org/wiki/Giovanni_Papini.
[413] În latină: *de esență veșnică*.
[414] Pe cale extatică, prin vedere dumnezeiască.
[415] Lumina dumnezeiască.
[416] Cartea a fost tradusă de două ori în limba română. A se vedea: Giovanni Papini, *Un om sfârşit*, trad. de Alexandru Marcu, Ed. Socec..., București, 1943 și Giovanni Papini, *Un om sfârşit*, trad. de Ştefan Aug. Doinaş, Ed. Theratopius, 1993.

O clipă...Clipa s-a stins dar va reînvia după o clipă care poate fi sau o veşnicie din veşnicii într-o eternă vieţuire în reînviere.

După savanţi, esenţa lumii este căutată în fragmentarea materiei până la *elementele* sau *elementul ultim*. Dar acestea se multiplică mereu, pentru că fărâmiţarea lor tinde spre infinit. Acolo se confundă cu infinitul, cu eternitatea, cu negaţia, cu nimicul.

Dar există acest *dar*, dincolo de negaţia materiei, dincolo de acest nimic, căci pare a fi totuşi *ceva* care stăpâneşte materia şi negaţia ei, nimicul.

E *viaţa veşnică*, care manevrează, stăpâneşte nimicul. Universul material, se serveşte de materie, pentru a se manifesta.

Iar ceea ce primeşte din esenţele vieţii veşnice, în care materia pluteşte şi se scaldă, se constituie în culoarea, mişcarea armonioasă (muzicală), *izvorârea* ca fenomen al formei şi al frumuseţii.

Nu vorbesc şi nu exprim aici *calcule* sau *deducţii raţionale*, ci *intuiţii* ale spiritului *mai presus de raţiune* şi *minte*.

Pentru că existenţa mi s-a revelat ca *o izvorâre*, în *nori* şi *limpezimi de culori*, ce cântau armonia frumuseţii, pe care noi încercăm să o exprimăm vizual prin forme, prin acorduri muzicale, culori etc., şi prin tot ceea ce creăm.

2611. Cântul e culoare
Şi culoarea cânt[417]…
Mişcarea – închegare!…
Trec şi iarăşi sunt![418]…

2615. O, rotire-n cerc,
În spirală sui[419]!…
Farmece mă-ntrec
În ce e şi nu-i!…

Ceea ce alţii *au raţionat*: binele, fericirea, armonia, lumina, frumuseţea, veşnicia, infinitul, mie *mi s-au revelat* dincolo de minte şi simţire omenească, într-o existenţă a eu-lui, a sufletului dincolo de orice.

---

417 În Împărăția lui Dumnezeu.
418 Voi muri...dar voi fi veșnic cu Dumnezeu.
419 Modul în care se mișcă locuitorii Împărăției lui Dumnezeu.

Pentru că e impropriu când spun: „am văzut”, „am auzit”, „am simţit”, atâta timp cât am trăit toate cele de mai sus într-o unitate fragedă, incantatorie, extatică, care de atunci e sursa minţii, a gândirii şi a trăirilor mele.

Veşnicia e izvorul nevăzut al muzicii, culorii şi formei în mişcare creatoare şi combinatorie la infinit în spirit şi atunci când apar în spaţiu şi timp.

Făptura umană e în spirit[420] un templu în Marele Templu al Divinităţii, care este alcătuit din combinaţiile de sfere, ovale, drepte, forme sinuoase şi mereu altele şi altfel.

---

[420] În duh, în vedere extatică.

Suiş

2619. În univers cu ochi avizi
Şi-n trup tu te deschizi…
Din toate vârstele culegi
Ce înţelegi şi nu-nţelegi,

2623. Să te desfete forme clare
În care grai şi duh apare[421]
Melodiindu-te spre vis
În care floare te-ai deschis,

2627. Că tu nu eşti când doar tu eşti
Cel de acum, cel din poveşti
Şi pururea pe drum în sus
Mereu răsari dintru apus!…

---

[421] În Împărăția lui Dumnezeu.

Universuri pulsatorii[422]

2631. Pulsul în ritmuri se desfată,
Noi universuri stau în scutec[423],
Apoi făpturile prind suflet[424]
Cătându-şi urma necreată…

2635. Cresc aburi limpezi[425], de tot soiul
Din Duhul[426] viu ce bate, suflă[427]…
Lumini din negură răsuflă
Să-şi afle rosturile, boiul[428],

2639. Celui ce este şi nu este[429]
Și din adâncuri nu S-arată[430]
Şi este Duh şi Fiu şi Tată[431]
Şi-n duhul oamenilor creşte![432]…

---

[422] Pe care le-a văzut în mod extatic.
[423] Stau să ni se descopere.
[424] Le vedem în slava lui Dumnezeu.
[425] Norii slavei dumnezeiești.
[426] Duhul Sfânt.
[427] Aluzie la In. 3, 8.
[428] Frumusețea.
[429] Dumnezeu. Aluzie la Ieș. 3, 14.
[430] Nu ne revelează ființa Sa.
[431] Prea Sfânta Treime.
[432] Prea Curata Treime prin slava Sa.

„Thus our soul in the infinite and she must feel every moment that in the sense of being able to come to the end of attainment is her supreme joy, her final freedom”[433].

(*Sadhana*, Rabindranath Tagore[434])

Oare spiritul nostru european şi modern ar putea aspira la o stare ca aceasta, de a se simţi *mulţumit* să nu afle un capăt într-o *căutare* sau *cântare fără sfârşit*?!…

2643. Şi câtă frumuseţe am adunat
Şi-am să adun nesăbuit[435];
Mai nesătul şi-ntunecat
Rămân, şi ne-mplinit.

2647. Tot curg în râuri unde moi,
Spirale, unghiuri ce se pierd[436]…
M-adun în voi şi mă dezmierd[437],
Iubite chipuri mereu noi![438]…

2651. Cădere-n unghi din somn divin
Şi infinit în nimb de nori[439],
Oglindă-a vieţii-n gest şi pori
Te sorb în tot ce am virgin!…

---

433 Fragment în limba engleză: „Astfel este sufletul nostru în *infinitate*. Și ea trebuie simțită mereu prin acel simț, care să ne facă capabili să ajungem la deplinătate în bucuria ei supremă, în libertatea ei desăvârșită”.

434 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rabindranath_Tagore.

435 Ca unul înnebunit după frumusețea dumnezeiască.

436 Detalii extatice.

437 Mă bucur dumnezeiește.

438 Se referă la descoperirile continue văzute în lumina dumnezeiască.

439 Aspecte ale luminii dumnezeiești.

Omul

Omul este o medie între nimic şi tot (Pascal).

2655. Om…mister, întretăiere
Între *neant* şi *sfere*[440],
Ce umblă, stă-n picioare
Şi este *cer* şi *floare*!…

2659. Din nou te-aştept, iubirea mea dintâi[441],
De zbor curat cu chipul nimănui,
Cu tot seninul cer în pâlpâiri,
Rotind albastre, pururea, zidiri[442].

2663. Peste coroane de rotiri solare[443]
Purtând în chipuri de adâncă mare[444]
Străluminata faţă a nămiezii[445]…
Cât te iubesc, o, fulger al zăpezii[446]!

2667. Ce vioriu te spulberi în furtună
Şi viscol ce pe tunete s-adună,
Şi-n trâmbiţe de flăcări purpurii
Te desfăşori în rafale faldurii (argintii)[447],

2671. Când violete, aurii, când verzi[448]…
…O, duhul meu, e vremea să te pierzi
În norii grei de neguri ai luminii[449],
În bezne, în explozii şi în crinii[450]!

---

[440] Omul, creația lui Dumnezeu, între nimic...și sferele luminii dumnezeiești.
[441] Aștept să văd din nou slava Ta, Dumnezeul meu!
[442] Se referă la ceea ce vedea în lumina dumnezeiască necreată.
[443] Locuitorii Împărăției lui Dumnezeu.
[444] Lumina dumnezeiască.
[445] Ibidem.
[446] Ibidem.
[447] Despre aspectele luminii dumnezeiești văzute extatic.
[448] Despre culorile luminii dumnezeiești văzute extatic.
[449] Dumnezeiești.
[450] Vederilor extatice.

2675. Ce înfloresc pe limpedele timp
În zare şi-aurore pe Olimp[451]…
Că pasul meu s-afundă în noroi[452],
Şi tot mai greu mi-e zvâcnetul spre voi[453],

2679. Căci răsărind din bezne în efluvii[454],
Voi, margini[455] peste marginile lumii…
Că nu mă recunosc în tot ce-a fost
Cu minte, cu simţire sau cu rost![456]…

2683. Nu, nu sunt eu cel ce *trăiesc* şi *simt*[457],
Şi mă îmbrac în trup şi în mormânt!
Nu sunt nici *vis*, şi nici *întruchipare*,
Nu sunt nici *fulger*, nici *nisip*, nici *mare*[458],

2687. Ci Cel ce iscă din tării, tării[459]…
Sunt duh din Duh[460]ce umblă printre vii!

---

[451]Și aici *Olimpul* păgân e un sinonim al Împărăției lui Dumnezeu, pentru că el exprimă *înălțimea dumnezeiască*.

[452] În păcate.

[453] Spre lucrurile dumnezeiești văzute extatic.

[454] Lumina dumnezeiască.

[455] Infinitatea luminii dumnezeiești.

[456] Știu că ceea ce am văzut în mod extatic nu poate fi niciodată *închipuirea mea* ci ridicarea la vederea celor ale Împărăției lui Dumnezeu.

[457] Aceste descoperiri dumnezeiești. Adică nu le văd prin puterea mea proprie, ci prin harul lui Dumnezeu.

[458] Cele pe care le văd în slava lui Dumnezeu. Ele nu au nimic de-a face cu lucrurile terestre, create...chiar dacă, pentru a le exprima, mă folosesc de cuvinte umane.

[459] El, Dumnezeu, îmi dă să le văd pe acestea.

[460] Sunt un om înduhovnicit prin harul Sfântului Duh.

Lume

2689. Tu, frumuseţea plângerii sub stele[461],
Iubire dăruită strop cu strop,
În biruita inimă te-ngrop
Şi mă împac cu visul morţii mele[462]…

2693. Te-am adunat din vifore, din ploi,
Din farmec de-nserare sus pe creste,
Din răsărit de soare, din noroi,
Din răbufniri, din liniştea de-apoi.

2697. Că tu eşti în afară forţă pură[463]
Şi sui din noi învolburare, blând,
Hrănind cu dor un suflet tot flămând[464]
Ca să rămâi de-a pururi în făptură.

[461] Lumină dumnezeiască, cea pentru care m-am nevoit și am plâns toată viața!
[462] Mă împac cu gândul că voi muri...la un moment dat...deși știu că voi fi viu duhovnicește.
[463] Lumina dumnezeiască.
[464] Tot mai flămând, mai avid după vederea slavei lui Dumnezeu.

Cum să ador?[465]

2701. Cum să ador copila[466] ce-nfloreşte
Ca mitul pentru miile de ani?…
Ea fulgeră, pluteşte, se roteşte[467]…
De vreme supţi rămânem, trişti şi vani[468].

[465] Titlu stabilit de către noi.
[466] Cum să ador femeia în locul lui Dumnezeu, când această adorație e sortită eșecului?
[467] Ea ne halucinează mintea, ne face să ne îndrăgostim de ea.
[468] Însă fără Dumnezeu toată viața noastră e fără sens, e plină de deșertăciuni.

Viaţă

2705. Tu soarbe-mă-n privirea ta
Iar eu izvor de apă-n tine[469]
Să curg în susur de lumină[470];

2708. Eu *vis* să-ţi fiu, *soare* şi *stea*
În trup, în lacrimi şi suspine
Pe care fruntea ţi se-nclină.

2711. Şi să ne pierdem în vecii
Sclipind surâsuri de copii,
Mireasă pururea să-mi fii.

2714. În văluri[471] să ne risipim,
Din ele iar în trup să fim,
Născându-ne să tot murim![472]…

[469] Un dialog cu soția sa preaiubită.
[470] Lumina dumnezeiască.
[471] În valurile luminii dumnezeiești.
[472] Născându-ne în cer, prin vederea slavei Sale, să tot murim păcatului și modului de a gândi al acestei lumi.

Mireasă și mireasmă[473]

To the light my bride
To my bride the light[474]

2717. Mireasă şi mireasmă
De vis şi limpezimi
În pura ta-ncântare
Mă cheamă să nuntim[475].

2721. Aş vrea să pice-n zarea
Prea albă a schimbării,
Tânără, scăldătoarea,
Dantelărie-a mării.

2725. Cuprinsă de lumină,
De soare-mpurpurată
Şi pururea virgină
Tu, formă prea curată!…

2729. Iar eu mereu visare[476]
În jurul tău, cu norii[477],
Furtună şi ninsoare[478]
Arcuş să fiu viorii[479].

2733. Ce cântă-n haina veche[480]
A trupului ce floare
Ar vrea mereu să fie
Sorbită-n timp ce moare!…

---

[473] Titlu stabilit de către noi.
[474] Moto în limba engleză: „Lumina este mireasa mea și mireasa mea este lumina”. Se referă la lumina dumnezeiască, la slava lui Dumnezeu.
[475] Se adresează luminii dumnezeiești.
[476] Să contemplu mereu frumusețea slavei Tale, Doamne!
[477] Slavei dumnezeiești.
[478] Aspecte ale luminii necreate văzute extatic.
[479] Său fiu un arcuș al vieții dumnezeiești.
[480] Adică: *în cuvinte umane*.

2737. Tu glas măreţ al mării
Şi spumă a ninsorii,
Mireasă din tării
Te-aştept să vii, să vii![481]…

2741. În inimă coboară
Mireasmă şi fecioară[482],
Să m-adâncesc în duh[483]
Pierzându-mă-n văzduh![484]…

---

[481] Adresare către lumina dumnezeiască.
[482] Lumina dumnezeiască e, în același timp, și *mireasma vieții dumnezeiești* cât și *mireasa curată* a inimii sale.
[483] În vederea extatică.
[484] În lumina dumnezeiască a Împărăției Sale.

Românie

De la Nistru pân' la Tisa[485]

Românie floare
Glie, mândru soare!…
Soare pe pământ
Vesel şi rotund
Cu părul cărunt
Şi trecutul crunt…
…Cine te-a rănit
Moară nenuntit.
Cine te-a ciunti
N-ar mai putrezi…
Că te port în vis
Cerului deschis,
Soare sfânt, rotund
Naltului profund…
Că nu pot muri
Nici a putrezi
Până când, fecioară,
Stelelor vioară
Nu vei fi rotundă[486]
Naltă şi profundă!…

…Umbrele din veac,
Tot poporul dac
Strigă şi veghează,
Caii lor nechează…
Cercul lumii trace
Peste nori se face,
Curcubeu pe are[487]
Din apus la mare,
Bântuie ca focul
Căutându-şi locul
Auzim…ne cheamă

---

[485] Mihail Eminescu, *Doina*. Aici găsiţi textul integral: http://ro.wikisource.org/wiki/Doina.

[486] Întreagă, deplină.

[487] Pe aria pământului românesc.

Iar fecioara mamă…
România floare,
România soare,
Stea nemuritoare!…

17 ianuarie 1977

Tu priveai încremenită[488]...

Un tremur te-a cuprins,
Cutremur prea adânc![489]

2780. Tu priveai încremenită,
Chipul tău mă despica[490].
În oglinzi de sori, risipă…
În adânc de zori sorbită.

2784. Frăgezime sfânt iubită
Cum pătrunzi şi luminezi[491],
Margine nemărginită
Despletită îmbrăţişezi!…

2788. Clar ai tremurat în plâns[492]
Nevăzut, înmărmurit,
În răstimp, de clipe nins[493],
Peste timp[494], neauzit[495].

---

[488] Titlul a fost stabilit de către noi.
[489] Probabil motoul e iarăși o citare dintr-un poem, tocmai de aceea nu l-am inclus între versurile personale ale autorului nostru...Nu știm însă ale cui sunt aceste versuri.
[490] Se referă la soția sa.
[491] Se referă la lumina dumnezeiască.
[492] Se referă la sine.
[493] Din când în când am fost *nins* de lumina dumnezeiască.
[494] Am văzut slava Ta mai presus de timp, în veșnicie.
[495] Nimeni nu m-a auzit și nimeni nu m-a văzut, așa după cum eu doream.

Spadă şi corăbii

2792. Cruntă moarte, crunte chinuri
Şi groază-n sufletul străpuns
Şi de îngheţuri şi suspine
Îngrămădite, n-aţi apus!…

2796. Din nou vă-ntâmpin sindrofia
De vicleşuguri şi abis[496]…
…Tresaltă-n piept azi bucuria,
Spre cer[497] mi-e sufletul deschis!…

2800. Cămaşa zdrenţuită de-altădată
În platoşă de aur mi se schimbă[498];
Noi lumi pe zarea-ntunecată
Apar, iar fulgerul mă plimbă[499]!…

2804. Şi trec prin fulgerări de săbii
Cu sufletul ureche-n trup,
Prin care-alunecă-n scântei corăbii
Pe valuri ce vibrează ne-ntrerupt[500].

---

[496] Se referă la ispitele demonilor.
[497] Spre vederea slavei Sale.
[498] Mă umplu de slava lui Dumnezeu și mă arăt biruitor în lupta duhovnicească.
[499] Aspecte extatice.
[500] Ibidem.

Fiecare vârstă[501]

α – ω

Dorinţa mea în tinereţe era să absorb totul[502]. Eram un vârtej, un sorb[503] ce atrăgea totul spre sine. Îngrozitor egoism?! Nu!

O sete înfrigurată, colosală, ca aceea a gurilor de abis ce înghit universuri. Totul se prăvălea şi îl prăvăleam spre mine.

Cronos[504], în tinereţe, îşi înghiţea copiii. Împărăţia care creşte, calcă fruntarii în picioare, caută să absoarbă tot ce-i stă în jur. Mă regăsesc în *ciocnirile* şi *colapsul cosmic*.

E firea? E sufletul? Amândouă se îmbrăţişează, frângându-se, pulverizându-se.

Apoi vine, se întinde pustiul şi liniştea şi apele tăcerii…Creşte umbra, pâlpâie fulgerarea de ziuă a scânteierilor abisale. Undele se leagănă pe întinsori şi cresc în valuri şi talazuri. Furtuni ce s-ar agăţa de înalturi albastre şi pure, cu braţe goale, înspumate!

Cine tinde să se aprindă de întretăierile desfăşurării existenţelor şi forţelor afunde, care greu se lasă vederii şi receptării? Dorinţă!

Răbufnirile de forţă se leagănă în cădere. Încep să se complacă în sfărâmare şi alunecare. Atunci se nasc graţiile zvelte, jucăuşe, zglobii de farmec, în strălucirea prospeţimii aspectelor, care se trezesc la viaţă.

Tind să se cunoască şi dau de raţiune. Mărul se coace, e cunoaştere şi vrea să putrezească, ca o adormire împăcată, jertfă necurmată pentru sămânţa vieţii.

2808. Când te chem[505]
Eu mă dezmierd
Printre gene mi te pierd!
Numai ochi

---

[501] Titlu stabilit de către noi.
[502] Să asimilez cât mai multe lucruri și să am cât mai multe experiențe.
[503] Parte componentă a unui motor de scos apă.
[504] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cronos.
[505] Se referă la lumina dumnezeiască.

Mi-arzi în amiezi
Şi-n adâncul meu visezi!…

Sonet

2814. Ce arderi[506] în ceruri mi s-arată,
Când Serafimii cântec izvorăsc
Și-naltă melodie întrupată
În ei şi în afară risipesc![507]…

2818. Dulce îmbăiere cum te cheltuiesc,
Îmbujorare în argint scăldată,
Când fulgere prin inimi se-mpânzesc
Minune arzi de-acum înmiresmată!…

2822. De când te-adăst[508] ivire să te sorb,
Şi tot mă-ntreb de ce rămân în lut,
De ce am trup întunecat şi orb,

2825. Când mi-a fost dat lucirea[509] să-ţi sărut
Din universul mut şi negru corb,
Gigantic, în explozii, dar tăcut…

---

[506] Ce vederi dumnezeiești.
[507] Descrieri extatice.
[508] De când caută să te cuprind, lumină dumnezeiască!
[509] Strălucirea luminii dumnezeiești.

Lumină

2828. M-ai făcut tremur de lumină[510]
Pe infinite, dragi oglinzi[511],
Fecioară, viaţă-n veci, lumină,
Te laşi la piept să mă cuprinzi…

2832. Din miezul alb şi luminos,
În lacrimi chipul sfânt ţi-l sorb!…
În susur dulce, drăgăstos
În inimă, în fluviul orb.

2836. Te-ai desfăcut zâmbind pădure
Cu ascunzişuri de demult.
Senină frunte, dulce gură,
Din ochi curgând adânc şi mut.

2840. Nalt, argintie şi ca zarea
De străvezie, fluturai,
De-o nevăzută scuturare
Şi erai toată numai grai![512]…

2844. De-atunci, ca-n soarele amiezii,
Te scalzi în sufletul meu trist
Şi-n fulgerările zăpezii[513]
Te-aş vrea oglindă întru Christ!

2848. Iar dacă taci, te adânceşti
În taină fără de-nceput
Şi susurând te dăruieşti
Cu orice clipă renăscând.

---

[510] M-ai făcut să mă înfior dumnezeiește în lumina Ta, Doamne!
[511] Amănunt extatic.
[512] Doamne, Tu mi-ai vorbit prin slava Ta, m-ai învățat cele dumnezeiești!
[513] Amănunt extatic.

Sonet

2852. Neîncetat săgeţile mai cântă
Şi aripile se aprind de zbor
Din dragoste în inimă se-mplântă
Şi fulgerele luminează-n nori[514]…

2856. Dar umbre cad pe linii care mor
Ciudate forţe formele încântă[515]…
Se pierde-n noapte un adânc izvor
Iscând în zare flacără mai sfântă!

2860. Nu ştii sau bine ştii tăcere
Când om, viu se prăbuşeşte-n tine;
O mângâiere în nemângâiere…

2863. Rotire naşti sub stele din suspine
Mai sus de vis o formă care cere
Din veci de veci pe Dumnezeu în mine!

---

[514] Ibidem.
[515] Mă halucinează cele ale acestei lumi.

Rotire

2866. Rotire-n eu![516]…De-a pururi Dumnezeu
De n-ai fi *Tu*, de ce-aş fi *eu*?![517]

2868. De n-ai fi apă, ce izvor ar curge?
De n-ar fi darul[518], ce ne-ar mai străpunge?!

2870. Iubire de n-ar fi, cum să iubim?
Setea'nchinării cui s-o dăruim?!

2872. Tu, frumuseţe, de-ai fi doar în afară
N-ar mai vorbi arcuşul pe vioară.

2874. Viteazul, vitejiei crunt mormânt
Ar fi, de n-ar fi suflet blând…

2876. Căci toţi ne înălţăm să dăruim
Şi moartea-n strălucire[519] s-o primim!…

2878. Că nu-i veşmânt mai neasemuit
Ca bucuria-n ceasul preamărit,

2880. Când laşi o haină vremuită-n lut[520]
Şi intri duh[521] în Duhul nenăscut!

2882. De-a pururi răspândindu-te în nori
Viori ai cântătorilor fiori!

2884. Din duhul călător acum pe ape-n
Culori[522], de Dumnezeu tot mai aproape!…

---

[516] În propriul meu sine...e rugăciunea neîncetată.
[517] Dacă nu exiști Tu, Creatorul meu, cum să există eu, dacă sunt creația Ta?!
[518] Harul dumnezeiesc, lumina dumnezeiască.
[519] Întru slava lui Dumnezeu.
[520] Trupul.
[521] Ca suflet îndumnezeit.
[522] Care vede lumina dumnezeiască în culori dumnezeiești.

Naştere şi moarte

2886. Din ne-nceput să nască ne-nceputul,
Din nou născut să nască nenăscutul,
Şi bucuria să se frângă-n timp.
Să curgă-n val nectarul[523] din Olimp[524]!

2890. Pe adormirea zeilor[525] să cresc,
Născut din om înaltului ceresc,
Şi frăgezimi înmugurind în vreme
Şi-mi freamătă când viforul îmi geme,

2894. Să mă-nflorească peste cer sticlos[526]
Să mă pătrundă veşnic pân' la os,
Căci mă păstrez din lume unic dor
Ca fulgerul, ca trăznetul să mor[527]…

2898. …De mi-a fost viaţa mult cunună grea
Râvnesc o moarte pe măsura mea!
Mi-aşa de drag din fulgere să cânt[528]
Din viforul zăpezii[529] s-am veşmânt,

2902. În zările de umbre şi de vid,
În flăcări vii de aur să mă-nchid.
Şi din explozii să ţâşnesc aieve,
Şi prunc să sug la sânul universului Eve[530],

2906. Să fiu ca timpul într-un spaţiu nud
Şi tot ce nu s-aude să aud!…

---

[523] Lumina dumnezeiască.
[524] Pentru a treia oară folosește *Olimpul* cu semnificații teologice, aici indicând *Împărăția lui Dumnezeu*.
[525] Folosit în mod teologic, pentru a-i indica pe Sfinții lui Dumnezeu.
[526] Plin de lumină dumnezeiască.
[527] Și a adormit rapid, după cum a vrut...
[528] Din lumina dumnezeiască, din Împărăția lui Dumnezeu.
[529] Luminii dumnezeiești.
[530] Împărăția lui Dumnezeu, care e maica noastră, a tuturora.

Transfigurare

2908. Contopire-n Cel de sus[531]
Mi-a fost dată-n viaţă fiind,
Duh în cerul lui Iisus
Mi-a fost dat să mă aprind.

2912. Soarele lucea-n cristale
Infinit vibrând culoare
’n viaţa flăcărilor sale
De miresme roditoare…

2916. Şi sosind al nunţii ceas[532]
Frăgezimi plăpânde-n…mers,
Dulce înapoi s-au tras
Ne-ncăpând în ritm şi vers![533]…

2920. Trupul încă nedeprins
Cu fiori prea sfinţi, prea puri,
Poarta Raiului mi-a-nchis
– „Cerul n-ai să poţi să-nduri!”.

2924. Suflete-n adânc pierdut
Fermecat de tot ce-apare,
Ia-o iar de la-nceput,
Caută transfigurare!…

2928. Lutul pur să-ţi ardă-n soare,
O pădure ce suspină,
Când miresme poartă-n floare
Şi în boare de lumină.

2932. Fulgere, sclipiri albastre
Lasă-le-n priveghi pe cale…
În îngenuncheri sihastre…
Fă din trup o lumânare[534]!

---

[531] Afundare în slava lui Dumnezeu.

[532] Al vederii dumnezeiești.

[533] Nu am putut să explic, în poemele și în paginile mele de confesiuni extatice, așa după cum mi-aș fi dorit, experiențele mele mistice.

2936. Trupul duh viu, solitar,
Bântuit de strălucire[535]
Şi învăluit de har
Să-nflorească-n nemurire[536]!…

2940. Glasuri sună în pustii:
– „Cât iubirea mai e vie,
Fragezi, dulci, veniţi copii,
Morţii toţi au să învie!”.

---

[534] Care să fie plină de lumină dumnezeiască și astfel să se spiritualizeze continuu.
[535] A luminii dumnezeiești.
[536] În viața veșnică pururea fericită.

Havuz

2944. Ai în voce o vioară
Ce vibrează-n infinit
Iar în chip de primăvară
Al izvorului argint!…

2948. În seraficul cristal
Veşnicia s-a oprit,
Iar sufletul meu val
Se cutremură-n sclipit[537]…

2952. Ritm şi văz crescu-n auz,
O aromitoare boare,
Cu miresme de nespus…

2955. Trupul viu învie-n Soare[538]
Ce ţâşneşte…O…havuz
De lumi noi, nepieritoare![539]…

[537] În lumina dumnezeiască.
[538] În Dumnezeu.
[539] Țâșnire, în slava Sa, de noi universuri dumnezeiești.

Epilog

Astronomul[540] englez Fred Hoyle[541] este cel care a susţinut teza naşterii materiei, a apariţiei de noi galaxii din neant.

„Energii necunoscute generează universul".

Acestea sunt energii care se manifestă pe planul fizic-material. În planul spiritual se întâmplă fenomene asemănătoare.

Energii spirituale – care vin nu din *neant* ci ca un dar *din/ de la* Dumnezeu, din esenţa divină – se nasc şi se dezvoltă lumile luminii.

Şi asemenea naşterii unei galaxii, care poate constitui un univers, spiritul individual se poate dezvolta până la stadiul de a conţine un univers spiritual, un cer, analog cuvintelor lui Iisus: „Eu în voi şi voi în Mine!" – Dumnezeu în om şi omul în Dumnezeu – îndumnezeirea omului!

De ce oare nu credem?…

De ce ne mai întrebăm!…Omul respinge această realitate, această *promisiune*, această sarcină!…

De ce oare?!…

Este evidentă realitatea forţei şi a energiei spirituale. Este evidentă posibilitatea îndumnezeirii. De ce oare omul o respinge?!

Ce mândrie, ce neîncredere oarbă, ce îngustime spirituală îl constrânge să nu încerce drumul, ascensiunea în spirit?

Ştiu: am evidenţa rezultatelor obţinute. Nu mai este vorba nici de *credinţă*, nici de *certitudini raţionale*, ci este vorba de *evidenţe sensibile*, obiective, care s-au confirmat prin simţuri spirituale elevate: văz, auz, miros, pipăit; prin funcţiile sufleteşti ale raţiunii, afectivităţii, sensibilităţii, iubirii, iluminării şi prin intuiţii directe.

---

540 În manuscris, *Epilogul* era ultima secvență a părții întâi, a secțiunii rezervate prozei și trebuia să fie la pagina a 22-a a ediției de față.
Dar cum ultima propoziție a secvenței anterioare *Epilogului* vorbea despre faptul, că inițiază partea poetică, tocmai de aceea am decis mutarea lui aici, deși *partea poetică* nu e totalmente *poetică*, după cum s-a văzut, ci are și *pasaje de proză* în cadrul ei.

541 A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Fred_Hoyle.

Iată că, prin exerciţiu, prin credinţă, rugăciune şi practicare a virtuţilor, prin asceză creştină, am obţinut întărirea spiritului, apariţia luminii în inimă, apoi în dreptul plexului.

Lumina s-a extins ocupând, rând pe rând, toate părţile corpului, apoi a luat în stăpânire şi ambientalul.

O luptă deosebită, înspăimântătoare, a constituit-o cucerirea inimii, care se găsea în stăpânirea întunericului. Întunericul lupta, dar bezna a cedat pas cu pas.

Au fost jertfe şi sacrificii sufleteşti (ca în orice luptă). Apoi inima s-a luminat de crucea lui Iisus, de cercul şi sfera de lumină. Curând, obosind inima, am mutat sfera luminoasă spre piept, spre plex[542].

A doua grea luptă a fost pentru biruinţa capului. În numele lui Iisus am obţinut biruinţa inimii. Dar la biruinţa capului a fost nevoie şi de mărirea iubirii sau, mai bine zis, împlinirea iubirii lui Iisus, în numele Tatălui şi a Duhului ceresc, care mi-a adus stăpânirea luminii în fiinţa mea trupească.

În această perioadă în care s-a produs instaurarea luminii în tot corpul şi în jurul meu s-au succedat înfrângeri în spiritul individual, care, uneori, credeam că îmi vor frânge echilibrul armoniei spiritului.

Lupta se desfăşura în mod concomitent, pe mai multe planuri, în fracţiuni de timpi şi spaţii incomensurabile şi, uneori, infinitezimale.

Diversificări, plenitudini şi amplitudini cu deschideri de timpi şi spaţii, sub lumini de fulgere şi tot atât de fulgerător de repezi în succesiune.

Totuşi eram urmărit, sâcâit permanent şi deznădăjduitor, de foste ameninţări dezechilibrante, de un spirit negativ care se opunea revelaţiei luminii în fel şi chip – dar numai în timpul rugăciunii. Era *ghimpele* lui Pavel Apostolul.

Cu ajutorul Duhului Sfânt lumina s-a răspândit în preajmă, în jurul meu, iar spiritele întunericului au dispărut aproape total, cu excepţia unor iscusite şi perfide apariţii, evenimente pe care repede le distingeam de unde vin.

Aşa am început să văd în lumina spirituală mai clar decât în lumina solară!

---

[542] Prin însemnarea, în forma crucii, a plexului și prin rugăciunea continuă.

Cuprins

Introducere *(3)*

Teurgie *(4-121)*

I

1. Despre feciorie *(5-6)*
2. La communication des anges *(7)*
3. Reîntoarcere *(8-9)*
4. Experiențe și viziuni din trecut *(10-21)*

II

1. Nemurire *(22-23)*
2. Creație *(24-26)*
3. Dacă *(27)*
4. Acolo *(28)*
5. Extaz?!...*(29)*
6. Între viață și cer *(30)*
7. Maria *(31)*
8. Conștiință (32)
9. Slavă *(33)*
10. Apă vie *(34)*
11. Fragment *(35)*
12. Patriei (sonet) *(36)*
13. Mângâiere (37)
14. Uimire (38)
15. ***[543] *(39)*
16. Dacă *(40-41)*
17. De dincolo privești (soției mele) *(42-43)*
18. Înflorea Prunc *(44)*
19. Duh Sfânt *(45-46)*
20. Nemurire *(47)*
21. Duh în Duhul *(48)*
22. Rugăciune *(49)*

---

[543] Reprezintă indicarea unui fragment de text fără titlu.

23. Petală de floare *(50)*
24. În țara mea *(51-52)*
25. Speranță *(53)*
26. Dumnezeu *(54)*
27. Gânduri *(55)*
28. Viață *(56)*
29. Lumini *(57)*
30. Ex nihilo *(58-59)*
31. *** *(60)*
32. Credință *(61)*
33. Speranță (62)
34. Arhanghelul Mihail *(63)*
35. Geții *(64)*
36. Îndemn *(65)*
37. În lumină *(66)*
38. Biruința luminii-Biruința lui Dumnezeu *(67-68)*
39. Trezire *(69)*
40. Viziuni *(70-71)*
41. Templului viu, de flacără-n pustiu *(72-73)*
42. „Eli, Eli, lama sabahtani!” *(74-75)*
43. Mister *(76)*
44. Lumină *(77)*
45. *** *(78)*
46. Dar *(79)*
47. *** *(80)*
48. Comoara mea *(81)*
49. Țară-n lumină *(82-83)*
50. Sihastru *(84-85)*
51. Zalmoxis *(86)*
52. Ce să chem? *(87)*
53. Tema arborelui la Valéry *(88-89)*
54. Unde sunteți? *(90)*
55. Realul *(91)*
56. La vad *(92)*
57. Arderi *(93)*
58. Tinerețe *(94)*
59. Cunoașterea *(95-97)*
60. Suiș *(98)*
61. Universuri pulsatorii *(99)*
62. *** *(100)*
63. Omul *(101-102)*
64. Lume *(103)*
65. Cum să ador? *(104)*

66. Viață *(105)*
67. Mireasă şi mireasmă *(106-107)*
68. Românie *(108-109)*
69. Tu priveai încremenită...*(110)*
70. Spadă și corăbii *(111)*
71. Fiecare vârstă *(112-113)*
72. Sonet *(114)*
73. Lumină *(115)*
74. Sonet *(116)*
75. Rotire *(117)*
76. Naștere și moarte *(118)*
77. Transfigurare *(119-120)*
78. Havuz *(121)*

Epilog *(122-123)*

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş